

ค ว า ม วิ เ ศ ษ ส ุ ด
ข อ ง พ ร ะ พุ ท ธ ศ า ส น า

ภิกษุผู้ตั้งอยู่ในศีล ดำรงในอินทรีย์ทั้งหลาย รู้จัก
ประมาณในโภชนะ หมั่นประกอบความเพียร ภิกษุผู้มีปกติ
พากเพียรอยู่อย่างนี้ ไม่เห็นแก่นอน ไม่เกียจคร้าน ทั้งกลางวัน
และกลางคืน เจริญกุศลธรรมเพื่อบรรลุดุคคุณอันเกษมจากโยคะ
ผู้ยินดีในความไม่ประมาท มีปกติเห็นภัยในความประมาท
เป็นผู้ไม่ควรเพื่อความเสื่อม ย่อมเป็นผู้ปฏิบัติใกล้พระนิพพาน
ที่เดียว

พระอรหันต์มีจริง

๕๒๓

เข้าถึงความเป็นสรวณะ เป็นพระแท้ที่มีอานุภาพ

ดังนั้น พระพุทธองค์จึงตรัสว่า “อากาเสว ปทํ นตฺถิ สมฺโณ นตฺถิ พาทิโร สมณะภายนอกไม่มี เหมือนรอยเท้า ไม่มีในอากาศ” คือสมณะนอกพระพุทธศาสนาไม่มี สมณะหรือพระแท้ต้องอยู่ในพระพุทธศาสนาเท่านั้น และการจะให้เข้าถึงสมณะภายในที่แท้จริง ก็ต้องอาศัยการทำใจให้หยุดนิ่งในหนทางสายกลางอย่างเดียว เพราะฉะนั้น การฝึกใจให้หยุดนิ่งจึงเป็นกรณียกิจที่สำคัญ ที่ทุกๆ ท่านต้องเอาใจใส่ ให้หมั่นปฏิบัติธรรม ฝึกใจให้หยุดนิ่งสม่ำเสมอกันทุกๆ วัน

พระอรหันต์มีจริง

๕๒๒

รีบกำลงกราบพร้อมกับเชื่อเชิญท่านให้ลงมาจากอากาศ พระเถระก็เหาะลงจากอากาศมายืนอยู่บนพื้นดิน เศรษฐีจึงให้นำบาตรไม้จันทน์แดงลงมาบรรจุภัตตาหารที่ประณีตจนเต็มบาตร แล้วได้ถวายทานแด่พระเถระ ตั้งแต่นั้นมา ท่านเศรษฐีเชื่อว่า พระอรหันต์มีจริง มีฤทธิ์ มีอานุภาพจริง ท่านจึงยึดเอาพระรัตนตรัยเป็นสรณะ ขอลี้พระพุทธรูปเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่ง และหันมานับถือพระพุทธศาสนา อีกทั้งบำเพ็ญบุญแต่ในบวรพระพุทธศาสนาเท่านั้น

เพราะฉะนั้น ผู้หมดกิเลสเป็นพระอรหันต์มีจริง ผู้บรรลุธรรมกายก็มีมากมาย ถ้าใครจะแสวงหาพระอรหันต์ พระอริยบุคคล หรือผู้ที่เข้าถึงธรรมกาย ก็ต้องแสวงหาในพระพุทธศาสนาเท่านั้น เพราะอริยมรรคมีองค์ ๘ หนทางปฏิบัติเพื่อเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้า หรือมัชฌิมาปฏิปทา หนทางสายกลางที่จะนำไปสู่ความบริสุทธิ์หลุดพ้น ก็มีอยู่ในพระพุทธศาสนา ผู้จะปฏิบัติให้บรรลุเป็นพระอรหันต์ได้ จะต้องเดินตามแนวทางนี้ ผิดจากนี้ไปก็ไม่ได้

เมื่อปฏิบัติตามหนทางสายกลาง โดยเริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ แล้ว จะเข้าถึงความสงบ จะพบความสว่างภายใน และเข้าถึงกายในกายไปตามลำดับ จนกระทั่งถึงพระธรรมกาย

พระอรหันต์มีจริง

๕๒๑

แล้วท่านจะแสดงให้เห็นหาชนเห็น เพียงเพราะบาตรไม้นี้ทำไม” แล้วช่วยกันจับมือจับแขนของนิครนถ์ไว้ นิครนถ์จึงบอกเศรษฐีว่า “มหาเศรษฐี ศิษย์ของเราไม่ให้เราเหาะ ท่านจงให้บาตรแก่เราเถิด” แต่เศรษฐียืนยันไม่ยอมให้เช่นเดิม

แม้พวกเดียรฉัตรเจ้าลัทธิต่างๆ พยายามอย่างนี้ถึง ๖ วัน ก็ยังไม่ได้บาตรนั้นไป ในวันที่ ๗ ขณะที่พระมหาโมคคัลลณะกับพระปิณโฑลภารทวชะกำลังเดินบิณฑบาตได้ยินเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น พระมหาโมคคัลลณะจึงปรารภกับพระปิณโฑลว่า “พวกเขากล่าวว่าผีพระพุทธรศาสนา ไม่รู้ถึงอำนาจของพระรัตนตรัย ตัวท่านก็มีฤทธิ์มาก มีอำนาจมาก ท่านจงเหาะไปเอาบาตรนั้นมาเถิด”

พระปิณโฑลจะจึงแสดงอำนาจ ด้วยการเอาปลายเท้า คีบหินขนาดมัทรีมา เหาะขึ้นไปในอากาศเหมือนปยุ่นๆ แล้วเวียนประทักษิณเหนือกรุงราชคฤห์ ด้วยความองอาจสง่างามเหมือนพญาหงส์ พวกชาวเมืองเห็นอำนาจเช่นนั้น ต่างก็ให้สาธุการดั่งล้น บางพวกไม่เคยเห็นปาฏิหาริย์ พวกนั้นกล่าวว่า แผ่นหินขนาดมัทรีมา จะตกลงมาทับ จึงวิ่งหนีไปหลบซ่อนตามที่ต่างๆ ด้วยความกลัว

พระเถระได้เอาปลายเท้าเหยียดหินทิ้งไปอยู่ที่เดิม แล้วเหาะมาหน้าบ้านเศรษฐี เศรษฐีเห็นแล้วเกิดปีติขนลุกชูชัน

พระอรหันต์มีจริง

๕๒๐

เจ้าลัทธิตั้ง ๖ ซึ่งเป็นนักบวชนอกศาสนา มักอ้างตัวว่าเป็นพระอรหันต์ ทั้งๆ ที่ตัวยังมีกิเลสอยู่ อยากจะได้บาตรไม้จันทร์แดงนั้น จึงมาขอท่านเศรษฐีว่า “บาตรนั้น สมควรแก่พระอรหันต์อย่างพวกเรา ท่านจงให้บาตรนั้นแก่พวกเราเถิด” เศรษฐีบอกว่า “ถ้าพวกท่านอยากได้ ก็จงเหาะขึ้นไปเอาเองเถิด” นิครนถนาฎบุตรอยากได้บาตรนั้นมาก จึงส่งลูกศิษย์ไปบอกท่านเศรษฐี โดยให้พูดว่า “บาตรนั้น สมควรกับอาจารย์ของเรา ท่านอย่าให้อาจารย์เหาะมาเอาเพราะของเพียงเล็กน้อยเลย” แต่เศรษฐีก็ยังยืนยันว่า “ผู้ที่เหาะมาเอาบาตรไม้นี้ได้เท่านั้น จึงจะได้ไปเป็นกรรมสิทธิ์”

นิครนถนาฎบุตรไม่ละความพยายาม จึงได้วางแผนกับลูกศิษย์ว่า “เมื่อเรายกมือยกเท้าทำท่าจะเหาะ ให้พวกเจ้าจงแสวงหาเป็นเข้ามาห้ามเรา ถ้าเศรษฐีเห็นอาการอย่างนั้น ก็จะต้องให้บาตรแก่เราแน่นอน”

เมื่อวางแผนกันเรียบร้อยแล้ว นิครนถนาฎบุตรก็ได้ประกาศว่า จะเหาะขึ้นไปเอาบาตรด้วยตนเอง แล้วยกมือยกเท้าขึ้น ทำท่าเหมือนจะเหาะขึ้นไปในอากาศ ลูกศิษย์เห็นดังนั้น ก็อ้อนวอนว่า “อาจารย์ ท่านอย่าทำอย่างนั้นเลย ท่านอุตส่าห์ปกปิดคุณวิเศษเอาไว้ ไม่แสดงตนให้ใครรู้ว่าเป็นพระอรหันต์

พระอรหันต์มีจริง

๕๑๕

ทำบุญ ก็อยากทำบุญกับพระอรหันต์ผู้ปราศจากราคะ โทสะ โมหะ หรืออย่างน้อยก็ได้ทำบุญกับผู้ที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติชอบ เหมือนอย่างเศรษฐีคนหนึ่ง อยากรู้ว่าพระอรหันต์ในโลกนี้มีอยู่จริงหรือไม่ จึงแสวงหาพระอรหันต์ด้วยวิธีที่น่าสนใจมาก

*เศรษฐีชาวกรุงราชคฤห์คนหนึ่ง พาบริวารไปเล่นน้ำในแม่น้ำคงคา ก่อนเล่นได้ให้คนชั่งตาข่ายรอบๆ บริเวณ เพื่อรักษาความปลอดภัย ในขณะที่เล่นน้ำอยู่นั้น ได้มีไม้จันทน์แดงขนาดเท่าหม้อ ลอยมาตามน้ำแล้วมาติดที่ตาข่าย เศรษฐีเห็นไม้จันทน์แดงที่มีสีเหมือนครั่งสดจึงเก็บขึ้นมา

เศรษฐียังไม่มีความศรัทธาในลัทธิใด กำลังแสวงหาผู้รู้และคิดว่า ในโลกนี้มีคนบางพวกอ้างว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์ แต่เรายังไม่เคยเห็นพระอรหันต์เลยท่านจึงให้ช่างกลึงไม้จันทน์แดงเพื่อทำเป็นบาตร แล้วให้บริวารนำไปแขวนไว้บนยอดไม้ไผ่ ที่นำมาต่อกันสูงถึง ๖๐ ศอก จากนั้นก็ประกาศว่า “ถ้าหากพระอรหันต์มีอยู่จริง ขอจงเหาะมาเอาบาตรนี้ไปเถิด ผู้ใดสามารถเอาบาตรไปได้ เราพร้อมทั้งบุตรและภรรยา จะขอถึงผู้นั้นเป็นสรณะเป็นที่พึ่งตลอดไป”

*มก. เล่ม ๔๒ หน้า ๒๘๗

พระอรหันต์มีจริง

๕๑๘

สมบุรณ์ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรมอรหัตตลอดเวลา
ใจของท่านมั่นคง มุ่งตรงต่อพระนิพพานอย่างเดียว จึงเป็นผู้
ไม่หวั่นไหวในโลกธรรมทั้งปวง และห่างไกลจากกิเลสอาสวะ
ทั้งหลาย ทั้งสังโยชน์เบื้องต่ำเบื้องสูง อวิชชา ตัณหา อุปาทาน
ก็หลุดออกไปทั้งหมด จึงเสวยสุขล้วนๆ ไม่มีทุกข์เข้ามาอยู่ในใจ
ของท่านเลย ท่านจึงเป็นผู้มีความสุขและความบริสุทธิ์ตลอดเวลา

ดังนั้น ผู้ได้ทำบุญกับพระอรหันต์ จึงถือว่าได้ทำบุญกับ
ทักษิณะบุคคล คือทำบุญเนื่องนาบุญอันเลิศ แม้มีไทยธรรมเพียง
เล็กน้อย แต่ถ้าทำด้วยจิตเลื่อมใส ผลบุญย่อมเกิดขึ้นมากมาย
เกินกว่าที่ใครจะคิดคำนวณได้ พระพุทธองค์จึงตรัสไว้ว่า
“นาทั้งหลายมีหญาเป็นโทษ หมูลสัตว์นี้ก็มีราคะ โทสะ โมหะ
เป็นโทษ ฉะนั้น ทานที่ให้ในท่านผู้ปราศจากราคะ โทสะ โมหะ
จึงมีผลมาก มีอนิสงส์ไพศาล”

เนื่องจากพระอรหันต์เป็นบุคคลที่หาได้ยากในโลก
เพราะกว่าที่จะปฏิบัติให้บริสุทธิ์หมดจดจากกิเลสอาสวะ ต้อง
สร้างบุญบารมีมากมาย และอาศัยความเพียรอย่างยิ่งยวด ซึ่ง
นักบวชทั้งในและนอกพระพุทธศาสนา ต่างปฏิบัติเพื่อมุ่งหวัง
ให้ตนเองได้เป็นพระอรหันต์ และอาจมีวิธีปฏิบัติที่แตกต่างกัน
ออกไปตามสติกำลังของตน ผู้ที่เป็นทนายทนายิกา เมื่อปรารภจะ

พระอรหันต์มีจริง

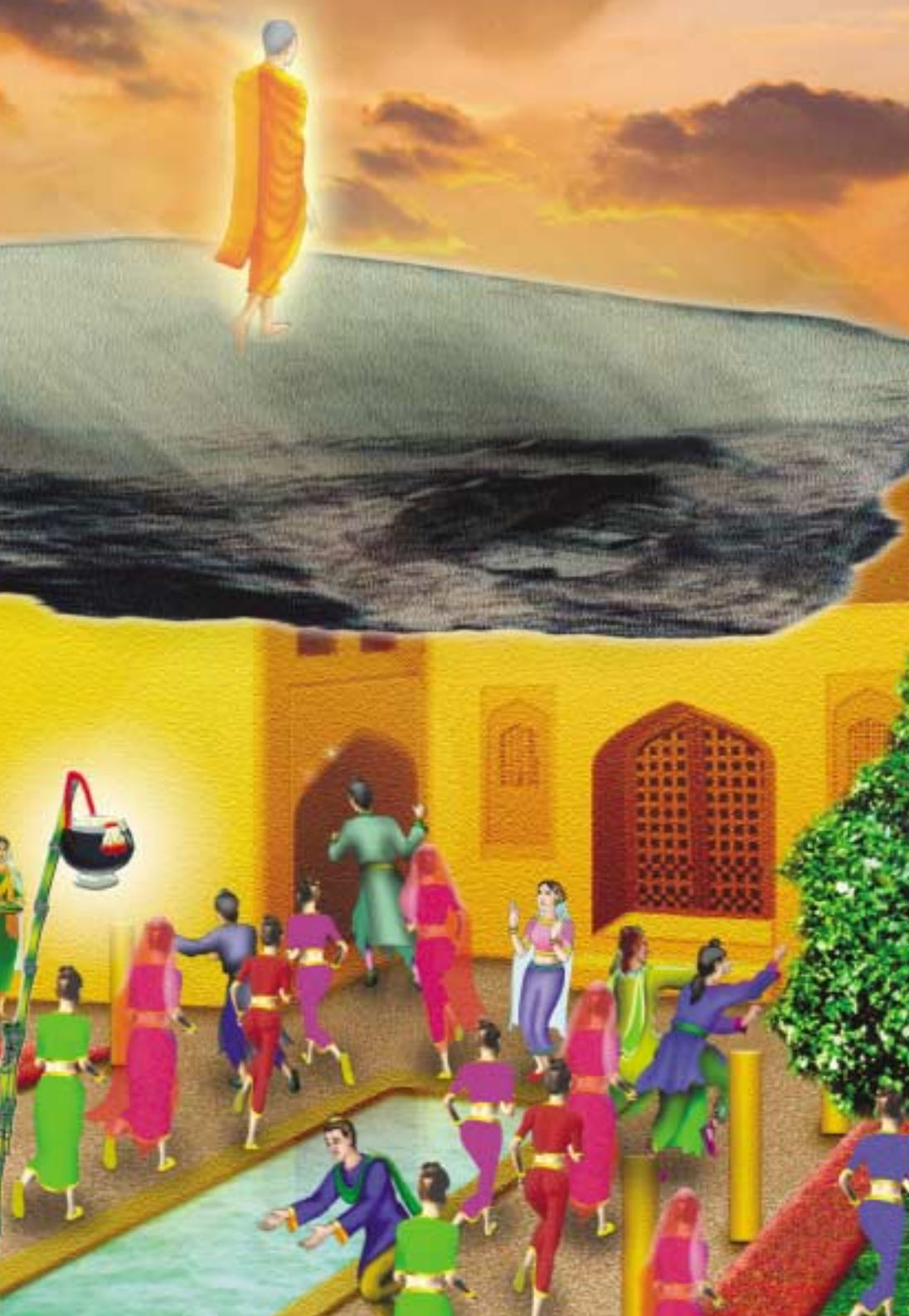
๕๑๖

มนุษย์ทุกชาติทุกศาสนา ล้วนปรารถนาให้โลกมีสันติสุขที่แท้จริง แต่ไม่มีใครรู้ว่าจะทำอย่างไร จนกระทั่งพระพุทธองค์ได้ทรงค้นพบว่า วิธีการที่จะทำให้โลกเกิดสันติสุขที่แท้จริงนั้น จะต้องให้ทุกคนในโลกเข้าถึงสันติสุขภายในก่อน คือเข้าถึงพระธรรมกายที่มีอยู่แล้วในตัวของทุกๆ คน ไม่ว่าจะเป็นชาติไหน ภาษาใด จะมีความเชื่ออย่างไร ล้วนมีธรรมกายอยู่ในตัวทั้งสิ้น ธรรมกายเป็นแหล่งกำเนิดของความสุข เป็นแหล่งของสติ แหล่งของปัญญา เมื่อเข้าถึงแล้ว มนุษย์จะมีความคิด คำพูด และการกระทำที่ดี จะมีความเมตตา กรุณา รู้จักแบ่งปัน และให้อภัยกัน หากเป็นเช่นนี้สันติสุขที่แท้จริง ย่อมบังเกิดขึ้นในโลกอย่างแน่นอน

พระลัมมะสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน รัตนสูตร ว่า

“พระอริยบุคคลเหล่าใด ในศาสนาของพระพุทธเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว มีใจมั่นคง ไม่หวั่นไหว ปราศจากความอหังการ ทั้งปวง พระอริยบุคคลเหล่านั้น บรรลุพระอรหันต์แล้ว เข้าถึงพระนิพพาน เสวยสุขอยู่ รัตนะนี้เป็นรัตนะอันประณีต ในพระอริยสงฆ์ ด้วยสัจวาจานี้ ขอความสวัสดิ์จงมีแก่ท่านทั้งหลาย”

พระอรหันต์ คือพระอริยบุคคลผู้มีใจหยุดนิ่งได้อย่าง

พ ร ะ อ ร หั น ต์ มั จ ร ิง

พระอริยบุคคลเหล่าใด ในศาสนาของพระพุทธเจ้า
ปฏิบัติดีแล้ว มีใจมั่นคง ไม่หวั่นไหว ปราศจากความอาลัยทั้งปวง
พระอริยบุคคลเหล่านั้น บรรลุพระอรหันต์แล้ว เข้าถึงพระนิพพาน
เสวยสุขอยู่ รัตนะนี้เป็นรัตนอันประณีตในพระอริยสงฆ์
ด้วยดีจวบจนนี้ ขอความสวัสดิจึงมีแก่ท่านทั้งหลาย

พระอริยเจ้า

๕๑๔

ไม่หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ไปสู่อายตณนิพพานไม่ได้ เราจะได้
พักกลางทาง คือมีสุคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป พอถึงเวลาก็ตกลงมา
สร้างบารมีกันต่อ

เพราะฉะนั้น ให้ทุกท่านใช้วันเวลาที่ผ่านไปให้เกิด
ประโยชน์มากที่สุด ด้วยการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งให้ได้ทุกๆ วัน
จนกว่าจะเข้าถึงพระธรรมกาย มีพระรัตนตรัยภายในเป็นที่พึ่ง
ที่ระลึกกันทุกๆ คน

พระอริยเจ้า

๕๑๓

มาชำระกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์เพิ่มมากขึ้นไปเรื่อยๆ จึงไม่ควรประมาทในการดำเนินชีวิต มีคำโบราณที่ท่านสอนเอาไว้ว่า “น้ำขึ้นให้รีบตัก” โบราณท่านให้ดูธรรมชาติใกล้เคียงว่า เวลान้ำลง ไปตักแล้วมีแต่โคลนตม ตักก็ไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้าตักตอนที่น้ำขึ้น เราจะได้น้ำที่ใสสะอาด จะเอามาอาบ มาดื่ม เอามาใช้อะไรต่างๆ จะได้เต็มที่ น้ำขึ้นให้รีบตักมีความหมายอย่างนี้ ถ้าหมายเอาทางโลกก็คือ ในขณะที่เรามีกำลังกายที่สมบูรณ์แข็งแรง ต้องตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากินในทางสุจริต

ในทางธรรมในขณะที่เรายังอยู่ในวัยหนุ่มวัยสาว หูตายังดี อวัยวะต่างๆ ยังแข็งแรง เป็นสิ่งที่พอเหมาะ ที่เราจะรีบตักตวง สังสมบุญบารมีให้เต็มที่ ไม่ใช่เอาหูที่ยังดีอยู่ไปฟังในสิ่งที่ไร้สาระ แต่ควรที่จะเอามาฟังธรรมะ ที่เป็นเครื่องชำระจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ ให้ผ่องใส ถ้าเราจะเอาหูที่ใช้การไม่ได้แล้วไปตักตวงบุญ ซึ่งก็อยู่ในช่วงวัยชรา คือช่วงที่น้ำลงแล้ว จะฟังธรรมก็ไม่ถนัด จะมองพระผู้เป็นเพื่อนาบุญก็มองไม่ค่อยชัด จะทำอะไรก็ซุกซลักไปหมด ทำให้หนทางพระนิพพานต้องห่างไกลออกไปอีก

ถ้าเรายังหนุ่มยังสาว กำลังวังชายังแข็งแรงอยู่ เราได้ใช้สิ่งนี้ให้เป็นประโยชน์ต่อการสร้างบารมี อย่างนี้จึงจะถูกหลักธรรมของคนโบราณที่ว่า “น้ำขึ้นให้รีบตัก” คือตักตวงบุญบารมีให้ได้เต็มที่ แล้วเราจะจากโลกนี้ไปอย่างผู้มีชัยชนะ แม้ยัง

พระอริยเจ้า

๕๑๒

สะอาดบริสุทธิ์ ตัดสังโยชนเบื้องต่ำ เบื้องสูงได้ กิเลสหลุดหมด
เข้าถึงความเป็นพระอรหันต์ เข้าถึงความบริสุทธิ์บริบูรณ์

หนทางแห่งความบริสุทธิ์ที่จะไปสู่ความเป็นพระอริยเจ้านี้
เป็นหนทางแห่งการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ ถ้าหากว่าเอาใจมา
หยุดนิ่งอยู่ที่ฐานที่ ๗ ตรงนี้แล้ว ไม่ว่าจะนั่ง จะนอน จะยืน
จะเดิน ก็ให้หยุดอยู่ตรงนี้ไว้ เราจะเปลี่ยนจากความเป็นคน
เป็นมนุษย์ มาเป็นโคตรภูบุคคล เป็นอริยบุคคล เป็นอริยเจ้า
เข้าไปอย่างนี้ หยุดไปตามลำดับ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมกาย
เราคือธรรมกาย ธรรมกายคือเรา ถ้าเป็นอย่างนี้ได้แล้ว จะเห็น
พระนิพพาน

เพราะฉะนั้น พระนิพพานไม่ใช่เห็นกันง่ายๆ แล้วการที่
เข้าไปถึงพระพุทธรเจ้าได้ ใจต้องสะอาดบริสุทธิ์จริงๆ เห็นกาย
ในกายเข้าไปตามลำดับจนกระทั่งเข้าถึงธรรมกายอรหัตต์ ดังนั้น
ถึงธรรมกายเมื่อไร ก็จะได้เห็นพระพุทธรเจ้าเมื่อนั้น เห็นท่านได้
ชัดเจนทีเดียว กายท่านใสเป็นแก้ว ใสเป็นเพชร มีรัศมีสว่างไสว
ยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน เป็นธรรมอันละเอียด เห็นแล้ว
ก็ชุ่มชื่นใจ เบิกบานใจ มีธรรมปิติเกิดขึ้น

เพราะฉะนั้น เราต้องทำความเข้าใจในจุดประสงค์
ของการมาเกิดให้ดีกว่า เราจะมาสั่งสมบุญบารมี เพื่อไปสู่นิพพาน

พระอริยเจ้า

๕๑๑

อาสวะต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโลภะ โทสะ โมหะ หรืออวิชชา ที่นอน
เนื่องอยู่ในจิตใจมาเป็นเวลายาวนาน จะถูกขจัดให้หลุดร่อนออก
ไปหมด ด้วยใจที่หยุดนิ่งอย่างเดียว

ถ้าหยุดใจได้สนิท จะยกฐานะจากความเป็นคน มาเป็น
มนุษย์ ผู้มีใจสูง คำว่า คน แปลว่าผู้ที่ยังวนอยู่ในบ่วงแห่งมาร
ทำให้ไม่รู้อะไรไปตามความเป็นจริง มารเอากิเลสเอาอาสวะ
มาใส่ในใจ แล้วคน ใหวนติดอยู่ในบ่วงของมาร คือติดอยู่ใน
รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ ผู้รู้ท่านจะเอาใจหยุดนิ่งไว้
แต่เดิมท่านก็เป็นผู้ไม่รู้เหมือนอย่างพวกเรานี้แหละ พอใจหยุดได้
ก็เรียกว่า บุคคล หมายถึงผู้พ้นจากอาจณ จากของเน่า จาก
บ่วงของมารได้ในระดับหนึ่งแล้ว พอเอาใจหยุดได้ถูกส่วนก็
เปลี่ยนแปลง เป็นโคตรภูบุคคล เป็นผู้มีความเห็นแจ้ง จน
กระทั่งครอบงำทำลายบ่วงของมารได้มากยิ่งขึ้น ถึงธรรมกาย-
โคตรภูก็เป็นโคตรภูบุคคล

พอถึงธรรมกายโคตรภูบุคคล ก็พ้นจากความเป็นมนุษย์
พ้นจากความเป็นทิพย์ พรหม อรูปพรหม ผู้รู้ท่านหยุดอย่างนี้
ไปเรื่อยๆ ไปตามลำดับ กระทั่งชำระให้บริสุทธิ์ไปเรื่อยๆ ไม่ช้าก็
เข้าถึงความเป็นพระอริยบุคคล คือผู้เจริญแล้ว หลุดร่อนจาก
กิเลสอาสวะต่างๆ มีความเจริญเต็มที่ เป็นพระโสดาบัน พระ-
สกทาคามี พระอนาคามี พอท่านหยุดอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งจิต

พระอริยเจ้า

๕๑๐

อินทรีจากนั้นก็บำเพ็ญเพียรต่อไปเพื่อให้ได้เข้าถึงอายตนิพพาน

สำหรับพระอรหันต์นั้น คือผู้สมบูรณ์ด้วยศีล สมาธิ ปัญญา
กำจัดสังโยชน์เบื้องสูงได้ คือ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ
และอวิชา คือความไม่รู้ในอริยสัจ ๔ ท่านรู้แจ้งแทงตลอดหมด
สังโยชน์เบื้องต่ำเบื้องสูงหลุดหมด ลั่นเชื้อไม่เหลือเศษ ห่างไกล
จากอาสวกิเลสทั้งมวล เป็นสอุปาทิเสสนิพพาน คือดับกิเลส แต่
เบญจขันธ์ของท่านยังอยู่ เมื่อละโลกไปแล้วก็เข้าสู่อายตนิพพาน
ซึ่งเป็นอุปาทิเสสนิพพาน ดับขันธ์หมด ไม่ต้องเวียนว่าย
ตายเกิดกันอีกต่อไป

พวกเราทั้งหลายมีเป้าหมายที่จะหลุดจะพ้นเหมือนอย่าง
พระอริยเจ้าผู้รู้ทั้งหลายเหล่านั้น แล้วการที่จะหลุดจะพ้น จะเข้า
สู่ทางของพระอริยเจ้าได้นั้น ใจต้องหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกาย
ฐานที่ ๗ ให้ได้ เพราะตรงนี้เป็นที่เดียวที่จะเป็นต้นทางไปสู่
อายตนิพพาน ถ้าใครเอาใจมาหยุดนิ่งอยู่ตรงฐานที่ ๗ ตรงนี้
ชีวิตจิตใจของคนนั้นจะเปลี่ยนไปในทางที่เจริญขึ้น จะประสบ
ความสุขความสำเร็จในชีวิต

เพราะฉะนั้น ศูนย์กลางกายนี้สำคัญที่สุด จะเปลี่ยนแปลง
ชีวิตสัตว์โลกทั้งหลายให้เจริญขึ้น ให้วิวัฒนาการต่อไป จน
กระทั่งถึงอายตนิพพาน หลุดพ้นจากการถูกครอบงำด้วยกิเลส

พระอริยเจ้า

๕๐๕

โมหะคือความหลงได้ห่อหุ้มสัตว์โลกไว้ จึงเป็นสิ่งที่เราจะต้องสลัดให้หลุด เหมือนออกจากที่มืดไปสู่ที่แจ้ง ไปสู่แสงสว่างแห่งธรรมให้ได้

ส่วนพระอริยสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ท่านละโมหะได้แล้ว ทำลายขันธ์แห่งความมืดได้แล้ว จึงไม่ต้องท่องเที่ยวไปอีก อวิชชาอันเป็นต้นเหตุแห่งสงสาร ก็ถูกท่านตัดขาด ตัดภพตัดชาติ ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดกันอีกต่อไป พระอริยเจ้าก็คือผู้เข้าถึงกายธรรม ตั้งแต่กายธรรมพระโสดาบันเป็นต้นไป ได้เป็นโสดาบันบุคคล หมายถึงผู้ถึงกระแสพระนิพพานแล้ว ตัดขาดจากสังโยชน์เบื้องต่ำ ๓ ประการ คือ ลักกายทิฏฐิ ความเห็นเป็นเหตุให้ถือตัวถือตน วิจิกิจฉา ความลังเลสงสัยในพระรัตนตรัย สลัลพตปรามาส การถือมั่นในศีลพรตที่เป็นความเชื่อผิดๆ ก็หลุดหมด มาเกิดอีกอย่างมากมายไม่เกิน ๗ ชาติ ก็จะได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์

พระอริยเจ้าที่มีคุณธรรมสูงขึ้นไปอีก คือ พระสกทาคามี หมายถึงพระอริยเจ้าผู้มาสู่โลกนี้อีกเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ก็จะเข้าสู่นิพพาน ท่านขจัดสังโยชน์เบื้องต่ำ ๓ อย่างได้หมด มีศีลบริสุทธิบริบูรณ์ รากะ โทสะ โมหะ ก็เบาบางลงมาก หากเป็นพระอนาคามี คือผู้ที่ไม่ต้องมาสู่โลกนี้อีกแล้ว สามารถกำจัดกามราคานุสัย ปฏิฆานุสัยได้หมดสิ้น เมื่อละโลกไปแล้ว ก็ไปเสวยสุขในพรหมโลกชั้นสุทธาวาส ตามกำลังความแก้ถอนของ

พระอริยเจ้า

๕๐๘

โมหะหุ้มท้อแล้ว ไม่มีเลย ส่วนพระอริยสาวกเหล่าใด ละ
โมหะแล้ว ทำลายกองแห่งความมืดได้แล้ว พระอริยสาวก
เหล่านั้นย่อมไม่ท่องเที่ยวไปอีก เพราะอวิชชาอันเป็นต้นเหตุ
แห่งสงสาร ย่อมไม่มีแก่พระอริยสาวกเหล่านั้น”

โลกนี้ถูกอวิชชา คือความไม่รู้แจ้งเห็นจริง ในชีวิตห่อหุ้ม
เอาไว้ เหมือนเวลาที่เรารเดินเข้าไปในห้องมืดๆ ไม่มีแสงสว่าง
จากภายนอก หรือมีก็เป็นเพียงแสงที่สลัวๆ เลือนๆ ลางๆ ทำให้
มองไม่เห็นวัตถุต่างๆ ที่อยู่ภายใน ความมืด คืออวิชชาได้ห่อหุ้ม
จิตใจของมนุษย์ไว้ ปิดบัง เห็น จำ คิด รู้ เอาไว้หมด แล้วเอา
ความโลภ ความโกรธ ความหลงเข้ามาใส่ ให้หลงไหล เพลิดเพลิน
เดินตามทางของพญามาร ที่คอยส่งกิเลสเข้ามาบังคับ เอิบอาบ
ซึมซาบ ปนเป็น สวมซ้อน ร้อยไล่ ทำให้ต้องเวียนวนอยู่ใน
สังสารวัฏเรื่อยไป อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

การตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย มีภพชาติมาขวางกั้น
ความทรงจำของเรา ทำให้ไม่รู้ว่า เราเกิดมาจากไหน เกิดมาทำไม
ตายแล้วจะไปไหน ไม่รู้จุดหมายปลายทางของชีวิต เหมือนเวลา
ที่เราเดินหลงทางอยู่ในป่าใหญ่ ไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน หา
ทางออกไม่เจออย่างนั้น แต่ความหลงในชีวิตเป็นอันตราย และ
เป็นภัยร้ายแรงกว่าการเดินหลงป่าหรือหลงทางมากมายนัก
เพราะเป็นเหตุให้ต้องทนทุกข์ทรมานในสังสารวัฏอีกยาวนาน

พระอริยเจ้า

๕๐๖

การดำเนินชีวิตให้อยู่รอดปลอดภัยในสังสารวัฏ จะต้องรู้เท่าทันอัสวกิเลส รู้ว่าสิ่งใดเป็นบุญสิ่งใดเป็นบาปอกุศล แล้วดำรงตนให้อยู่ในเส้นทางแห่งบุญ เส้นทางแห่งความดี ความไม่รู้เป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อชีวิต เพราะถ้าไม่รู้สิ่งเหล่านี้แล้วจะทำให้พลาดพลั้งไปทำบาปอกุศล ทำให้ชีวิตมัวหมอง เมื่อไม่รู้ก็ต้องแสวงหาผู้รู้ เข้าไปสอบถามในสิ่งที่สงสัย และที่สำคัญคือต้องหมั่นเข้าไปหาผู้รู้ภายในคือพระธรรมกายด้วยวิธีการหยุดใจที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เพื่อแสวงหาความรู้แจ้งที่เกิดจากปัญญาอันบริสุทธิ์ แล้วเราจะเข้าถึงผู้รู้แจ้งภายใน และจะได้รับคำตอบที่ถูกต้องสมบูรณ์ ปัญหาต่างๆ ที่สงสัยก็จะหมดไป

*พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน โมหสูตร ว่า

“นตถญโฆ เอกธมโมปิ	เยเนวํ นิวุตา ปชา
สัสนนติ อโหเรตตํ	ยถา โมเหเน อาวุฏา
เย จ โมหํ ปหนุตวาน	ตโมกขนฺธํ ปทาลยฺ
น เต ปุน สัสนนติ	हेตु เตสํ น วิชชติ

ธรรมอื่นแม้อย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุให้หมู่สัตว์ถูกรรณนั้นหุ้มท้อ แล้วท่องเที่ยวไปสิ้นกาลนาน เหมือนหมู่สัตว์ผู้ถูก

พ ร ะ อ ร ี ย เ จ้ า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ธรรมอื่นแม้อย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุ
ให้หมู่สัตว์ถูกธรรมนั้นหุ้มห่อ แล้วท่องเที่ยวไปสิ้นกาลนาน
เหมือนหมู่สัตว์ผู้ถูกโมหะหุ้มห่อแล้ว ไม่มีเลย ส่วนพระอริย-
สาวกเหล่าใด ละโมหะแล้ว ทำลายกองแห่งความมืดได้แล้ว
พระอริยสาวกลเหล่านั้นย่อมไม่ท่องเที่ยวไปอีก เพราะอวิชชา
อันเป็นต้นเหตุแห่งสงสาร ย่อมไม่มีแก่พระอริยสาวกเหล่านั้น

ผลแห่งการชวนคนมารู้จักพระรัตนตรัย

๕๐๔

เพราะฉะนั้นให้ไปชักชวนกันเข้าวัดฟังธรรม เพื่อให้เขา
ได้มารู้จักพระรัตนตรัย และหมั่นทำความบริสุทธิ์ ด้วยการฝึกใจ
ของเราให้หยุดนิ่ง ให้ได้ทุกๆ วัน การที่เราชักชวนคนให้มารู้จัก
และยึดเอาพระรัตนตรัย จะปลอดภัยข้ามชาติ เราจะได้เข้าถึง
ความสุขภายใน เข้าถึงพระธรรมกาย มีพระรัตนตรัยภายในเป็นที่พึ่ง

ผลแห่งการชวนคนมารู้จักพระรัตนตรัย

๕๐๓

ถึงแปดหมื่นปี เมื่อละโลกไปแล้ว ทำให้ได้ไปสู่สุคติสวรรค์มีวิมานใหญ่โตมโหฬาร รัศมีกายสว่างไสว และที่พิเศษ คือมีกลิ่นจันทน์พุ่งออกจากกายของท่าน กลิ่นอุบลพุ่งออกจากปาก มีกลิ่นปากหอมทุกภพทุกชาติ เพราะผลบุญที่ได้ทำหน้าที่บอกข่าวอันเป็นสิริมงคล เพื่อให้ทุกคนมาฟังธรรม และเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัว ภพชาตินี้ทำให้ท่านได้บรรลุธรรมหมดกิเลสตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างง่ายตาย

นี่ก็เป็นตัวอย่างของนักสร้างบารมีในสมัยก่อน ที่ได้อุทิศตนเพื่องานพระศาสนา เป็นประดุจทหารกล้ากองทัพธรรม ยำธรรมเกริให้สรรพสัตว์ได้ตื่นจากความหลับไหล และพบแสงสว่างแห่งธรรม ท่านทำตนเป็นแบบอย่างที่ดีให้เราได้ศึกษาเป็นแนวทางกันแล้ว เพราะฉะนั้นพวกเราทุกคนก็ควรจะดำเนินตามปฏิปทาของท่าน เพื่อบุญบารมีของเราเอง และเพื่อสันติสุขอันแท้จริงของมวลมนุษยชาติ

บุญควรสั่งสมกันบ่อยๆ เพราะจะเป็นเหตุให้เราประสบความสำเร็จและความสำเร็จในชีวิต และยังเป็นพลปัจจัยให้เราไปถึงที่สุดแห่งธรรมได้โดยไมยาก เมื่อตัดสินใจเป็นนักรบกองทัพธรรมแล้ว ให้ทุ่มเทกันให้เต็มที่ สร้างบารมีให้ชนิดเป็นบุญบันเทิงกัน ทั้งมนุษย์และเทวดาจะได้อนุโมทนาสาธุการ

ผลแห่งการชวนคนมารู้จักพระรัตนตรัย

๕๐๒

หน้าที่ทรงเกียรติอย่างนี้ เดินไปด้วยเท้าเปล่าคงลำบากมาก
จึงพระราชทานม้าที่ฝึกอย่างดีเป็นยานพาหนะ

เมื่อเด็กหนุ่มได้รับพระราชทานม้าเป็นรางวัลอันทรงเกียรติ
ก็เกิดกำลังใจ ออกทำหน้าที่ทุกวันมิได้ขาด ทั้งยังทำหน้าที่
กัลยาณมิตรแผ่กว้างออกไปได้ไกลกว่าเดิมอีก พระราชาทราบว่
หนุ่มน้อยนี้ยังคงทำหน้าที่กัลยาณมิตรด้วยความเบิกบานเหมือนเดิม
จึงรับสั่งให้มาเข้าเฝ้าอีกครั้งที่ ๒ ทรงรับสั่งว่า “ม้ายังไม่
เหมาะสมสำหรับผู้มีใจสูงส่งอย่างเธอ” แล้วก็พระราชทานรถที่
เทียมด้วยม้าสินธพ ๔ ตัว เป็นพาหนะคู่ใจ จะได้ทำหน้าที่
กัลยาณมิตรได้อย่างสะดวกสบาย

ผลแห่งการทำหน้าที่ชักชวนคนให้ทำความดีในครั้งนั้น
ทำให้มีมหาชนทั้งใกล้และไกลได้พบเส้นทางสายกลาง ได้รู้จัก
ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา เมื่อได้รับฟังธรรมจาก
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็บรรลุธรรมกันเป็นจำนวนมากมายทีเดียว
ส่วนหนุ่มน้อยท่านนี้ ได้รับพระราชทานทรัพย์สินสมบัติและ
เครื่องประดับเป็นอันมาก และพระราชทานช้าง ๑ เชือก เป็น
พาหนะใช้ในการสร้างบารมี

ท่านได้ประดับเสื้อผ้าอาภรณ์ทุกอย่าง นั่งบนคอช้าง
ทำการป่าวร้องให้มหาชนได้เห็นคุณค่าของพระรัตนตรัยอยู่นาน

ผลแห่งการชวนคนมารู้จักพระรัตนตรัย

๕๐๑

ชีพาภิญญา ปฏิบัติสะดวกและตรัสรู้ได้อย่างรวดเร็ว เมื่อระลึกชาติไปก็ทราบว่า ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่า วิปัสสี ท่านบังเกิดในตระกูลสัมมาทิฐิ ในพันธุมดินคร เมื่อทราบว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลก จึงอยากจะให้มหาชนได้รู้จักสั่งสมบุญข้ามภพข้ามชาติ อยากให้เขามาฟังธรรม จะได้มีพระรัตนตรัยภายในเป็นที่พึ่ง

คิดแล้วก็ออกจากบ้านด้วยเท้าเปล่า ไม่มีใครชักชวนหรือบังคับ แต่ที่เข้าไปเพราะเห็นว่าเป็นบุญสำหรับตัวเอง และเป็นประโยชน์ใหญ่ต่อเพื่อนร่วมโลก จึงได้เที่ยวชักชวนมหาชน ทั้งที่รู้จักและไม่รู้จัก ให้ทำบุญกุศลกัน ท่านได้ป่าวประกาศว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลกแล้ว ขอพวกท่านได้มาทำบุญกุศลกันเถิด จงสมาทานอุโบสถศีล ถวายทาน และหาโอกาสไปฟังธรรมกันเถิด รัตนะอย่างอื่นที่จะประเสริฐเหมือนกับพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ไม่มีอีกแล้ว ขอท่านทั้งหลายได้ไปสักการบูชาพระรัตนตรัยกันเถิด

พระเจ้าพันธุมะ ผู้เป็นพระพุทธรูปิดา เมื่อสดับเสียงของเด็กหนุ่มคนนั้น ก็รับสั่งให้เรียกมาเข้าเฝ้า ตรัสถามว่า “พ่อหนุ่ม เธอเที่ยวทำอะไรหรือ” เมื่อทรงทราบว่า เด็กหนุ่มนี้กำลังเดินเที่ยวประกาศคุณของพระรัตนตรัย ชักชวนมหาชนให้สั่งสมบุญกุศลก็ทรงอนุโมทนาบุญด้วย พระองค์ทรงเห็นว่า การไปทำ

ผลแห่งการชวนคนมารู้จักพระรัตนตรัย

๕๐๐

เป็นอัครรรย ถ้าคิดได้อย่างนี้ เรียกว่ามีหัวใจของพระบรมโพธิสัตว์
แม้เทวดาก็อนุโมทนาสาธุการ ต้องคิดบ่อยๆ ทำบ่อยๆ ทำไป
จนกว่าบุญบารมีในตัวของเราจะเต็มเปี่ยม

ปัจจุบันนี้มีหลายท่านกำลังสวมหัวใจของพระบรมโพธิสัตว์
ทำหน้าที่เป็นยอดนักสร้างบารมีผู้มีจิตใจสูงส่ง ทำหน้าที่ยอด
กัลยาณมิตร ชักชวนคนให้มาฟังธรรม ทำทาน รักษาศีล และ
เจริญภาวนา โดยไม่ย่อท้อต่อปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น

การทำหน้าที่ยอดกัลยาณมิตรนี้ จึงเป็นหน้าที่อันทรง
เกียรติและจะเป็นเกียรติประวัติชีวิตอันงดงาม เมื่อใดที่เรา
สามารถทำใจหยุดนิ่งได้อย่างสมบูรณ์ แล้วย้อนกลับไปดู
ประวัติศาสตร์อันงดงามของตัวเองได้ ความปessimisticจะบังเกิดขึ้น
จะปิติและภาคภูมิใจในตัวเองที่เดียวว่าเราได้ทำสิ่งที่ทำได้ยาก
แต่ก็ทำได้สำเร็จมาแล้ว

*เหมือนในสมัยพุทธกาล สันตติมหาอำมาตย์ได้ฟังธรรม
เพียงบทเดียว ก็สามารถบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์พร้อมทั้ง
ปฏิสัมภิทา ๔ ตั้งแต่เป็นคฤหัสถ์ ท่านระลึกชาติไปดูว่าได้ทำ
ความดีอะไรไว้ ถึงบรรลุธรรมได้อย่างง่ายๆ ชนิด สุขปฏิบัติ

ผลแห่งการชวนคนมารู้จักพระรัตนตรัย

๔๕๕

นำพาผู้ปฏิบัติให้หลุดพ้นจากความทุกข์ เข้าถึงเอกัณตบรมสุขอย่างแท้จริงได้ หากเราปรารถนาความสุขและความสำเร็จก็ต้องประกอบเหตุแห่งความสำเร็จ ซึ่งเริ่มต้นจากการสั่งสมบุญนั่นเอง บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุข และความสำเร็จในชีวิต เมื่อบุญก่อตัวขึ้น จะเป็นดวงใสสว่างติดแน่นอยู่ที่ศูนย์กลางกายของเรา จะคอยประคับประคอง และสนับสนุนให้เราสมปรารถนาในสิ่งที่ตั้งใจไว้ สิ่งนี้พิสูจน์ได้ด้วยใจที่หยุดนิ่งในตำแหน่งที่ถูกต้องคือที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เมื่อถึงคราวบุญส่งผล จะทำให้เราสมบูรณ์พร้อมไปด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุขทุกอย่าง เราจะประสบความสำเร็จในชีวิต กระทั่งได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

เพราะฉะนั้น ท่านถึงสอนว่าเมื่อจะทำบุญ ควรทำให้เต็มที่เต็มกำลังสุดความสามารถ ไม่ว่าจะเป็นบุญที่เกิดจากการทำทาน รักษาศีล เจริญสมาธิภาวนา หรือบุญอะไรก็ตาม แต่ต้องฝึกตั้งผังแห่งความสำเร็จ เป็นคนที่ทำอะไรแล้วทำจริง ไม่ใช่ทำๆ ไปแล้วหยุด มีอารมณ์เมื่อไรค่อยมาทำ หรือนึกไม่อยากจะทำก็ไม่ทำ ถ้าคิดอย่างนี้แสดงว่าบารมียังอ่อนอยู่ต้องทำบ่อยๆ ทำให้ต่อเนื่อง คิดอยู่เสมอว่า ทำอย่างไรบุญในตัวของเราจะเพิ่มพูนมากขึ้น จะได้กลั่นเป็นดวงบุญ จากดวงบุญเป็นดวงบารมี เป็นรัศมี เป็นกำลัง เป็นฤทธิ์ ลิทธิอำนาจเฉียบขาด นึกคิดสิ่งใดก็ให้สำเร็จ

ผลแห่งการชวนคนมารู้จักพระรัตนตรัย

๔๕๘

การสร้างบารมีเป็นงานอันยิ่งใหญ่ของมวลมนุษยชาติ และของพวกเราทุกๆ คน ที่จะต้องทำกันไป จนกว่าจะบรรลุจุดหมายปลายทาง คือที่สุดแห่งธรรม ในระหว่างทางอาจจะมีปัญหาอุปสรรคต่างๆ เกิดขึ้นบ้าง แต่สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องพิสูจน์ กำลังใจ บางปัญหาเราแก้ไขได้ บางปัญหาก็รอคอยการแก้ไข ปัญหาทุกๆ ปัญหาไม่ว่าให้แก้ ไม่ได้มีไว้ให้ลุ่ม ถ้าใจสงบก็จะพบทางออก เพราะใจที่สงบจะเกิดปัญญารู้แจ้ง เป็นปัญญาความรอบรู้อันบริสุทธิ์ที่จะทำให้ตัวเรา และสรรพสัตว์ทั้งหลายหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปสู่อายตนิพพาน การหมั่นฝึกฝนใจให้สงบหยุดนิ่งอยู่ภายใน จะทำให้เราเกิดปัญญาที่จะพิชิตปัญหา เราจะเข้าใจและรู้ไปถึงต้นแหล่งที่มาของปัญหา พร้อมกับรู้วิธีการที่จะแก้ไข ดังนั้นการเจริญภาวนาจึงเป็นกรณียกิจสำคัญที่เราจะขาดไม่ได้

พระลัมมะสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“ปฺญณฺณเจ ปุริโส กยิรา กยิราเถนํ ปนฺปปนํ
ตมฺหิ ฉนฺทํ กยิราถ สุโข ปฺญณฺณสฺส อจฺจโย

หากว่าบุคคลจะพึงทำบุญไซ้ ควรทำบุญนั้นบ่อยๆ
ควรทำความพอใจในบุญนั้น เพราะการสั่งสมบุญนำสุขมาให้”

คำสอนในพระพุทธศาสนาเป็นนียยานิกธรรม สามารถ

ผลแห่งการชวนคน
มารู้จักพระรัตนตรัย

หากว่าบุคคลจะพึงทำบุญไซ้
ควรทำบุญนั้นบ่อยๆ
ควรทำความพอใจในบุญนั้น
เพราะการสั่งสมบุญนำสุขมาให้

คนดีที่โลกต้องการ

๔๕๕

กายธรรมเหล่านี้เป็นคนดี มีความบริสุทธิ์เพิ่มขึ้นไปตามลำดับ โส บริสุทธิ์ เกตุดอกบัวตูมเหมือนกัน เป็นพิมพ์เดียวกันหมด ต่างกันแต่ขนาดและความใสบริสุทธิ์ ถ้าหากบริสุทธิ์มากก็ใสมาก บริสุทธิ์น้อยก็ใสน้อย แต่รูปร่างเป็นกายธรรมเหมือนกันหมด ตั้งแต่กายธรรมโคตรภู พระโสดาบัน สกทาคามี อนาคามี อรหัต โสบริสุทธิ์ งามไม่มีที่ติ

เป้าหมายของเราคือกายธรรมอรหัตซึ่งเป็นที่สุดของเป้าหมายในการเกิดมาเป็นมนุษย์ เมื่อถึงกายธรรมอรหัตแล้วนั้นแหละ เราจึงจะรู้ว่าคนดีที่โลกต้องการที่แท้จริงนั้นเป็นอย่างนี้ จะรู้อย่างนี้ได้ ต้องทำใจหยุด หยุดนิ่งในกลางกายเรา เพราะฉะนั้น คนดีที่มีความดีเป็นขั้นๆ เข้าไปภายใน จึงจะเป็นคนดีที่น่าไว้วางใจ คบแล้วปลอดภัยที่สุด มีอยู่ภายในกลางกายของเรานี้แหละ เลือกเอาเลย เราจะเลือกคนดีในระดับไหน ตั้งแต่กายมนุษย์-ละเอียด จนกระทั่งถึงกายธรรม

เพราะฉะนั้น คนดีที่ดีที่สุด คือคนที่ใจหยุดนิ่งได้อย่าง สมบูรณ์แล้ว

คนดีที่โลกต้องการ

๔๕๔

กลางกายอรุปรหมฤกส่วน กายอรุปรหมขยายส่วนกว้าง
ออกไป ก็เข้าถึงดวงธรรมอีกชุดหนึ่ง ๖ ดวง ซึ่งเป็นเครื่อง
กลั่นกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์

พอบริสุทธิ์ถึงที่สุด ก็เข้าถึงกายธรรมโคตรภู หลุดพ้น
จากภาวะความเป็นปุถุชน อยู่กึ่งกลางเขตแดนของพระอริยเจ้า
คือพ้นจากภาวะปุถุชน แต่ยังไม่เป็นพระอริยเจ้า เข้าไปชน
เขตแดนของพระอริยเจ้า กายธรรมนี้หน้าตักหย่อนกว่า ๕ วา
นิดหน่อย สวยงามมาก ประกอบไปด้วยลักษณะมหาบุรุษครบถ้วน
ทุกประการ งามไม่มีที่ติ ลักษณะคล้ายกับพระพุทธรูปปฏิมากร
แก้วใส เกตุดอกบัวตูม นั่งขัดสมาธิ นี่เป็นคนดีที่มีความบริสุทธิ์
ยิ่งขึ้นไปอีก

เมื่อใจเราหยุดเข้าไปในกลางกายธรรมโคตรภูฤกส่วนเข้า
กายธรรมนี้ขยายส่วนกว้างออกไปอีก ฤกส่วนแล้วก็ตกศูนย์เข้า
ถึงกายธรรมพระโสดาบัน หน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา แต่รูปร่างก็
เหมือนกับกายธรรมโคตรภู ต่างแต่ใสกว่า สว่างกว่า บริสุทธิ์กว่า
เพราะใสกว่า สว่างกว่า จึงบริสุทธิ์กว่ากายธรรมโคตรภู นี่ก็เป็น
คนดีถัดขึ้นไปอีก เป็นอย่างนี้แหละ เป็นขั้นๆ เข้าไปอย่างนี้
ถึงกายธรรมพระสกทาคามี กายธรรมพระอนาคามี จนกระทั่ง
ถึงกายธรรมพระอรหัต

คนดีที่โลกต้องการ

๔๕๓

เมื่อเอาใจของเราหยุดไปในกลางนั้นต่อไปอีก ถูกส่วนเข้า
กายมนุษย์ละเอียดขยายส่วนกว้างออก จะเข้าถึงดวงธรรมอีก
ชุดหนึ่ง ๖ ดวงเหมือนกัน ซ้อนอยู่ภายใน ซ้อนเป็นชุดๆ ทีเดียว
ดวงธรรมเหล่านี้จะเป็นเครื่องกลั่นกาย วาจา ใจของเราให้สะอาด
ให้บริสุทธิ์ เมื่อบริสุทธิ์ถึงที่สุดก็เข้าถึงกายทิพย์ นี่เป็นคนดี
ขั้นถัดไปอีกแล้ว สวยงามกว่ากายมนุษย์ละเอียด โตใหญ่กว่า
สวยงามหนักยิ่งขึ้น มีเครื่องประดับพร้อม

เมื่อเอาใจหยุดเข้าไปในกลางกายทิพย์ ถูกส่วนแล้ว
กายทิพย์ขยายถูกส่วน นี่ถูกส่วนเอง พอเราหยุดเฉยๆ มันขยาย
ไปเอง ขยายกว้าง ก็เข้าถึงดวงธรรมอีกชุดหนึ่ง ๖ ดวงเหมือนกัน
ซ้อนอยู่ภายใน คำว่า เข้าถึง ก็หมายถึงว่า ดวงธรรมนี้มีอยู่แล้ว
ไม่ใช่เราไปทำให้มี เป็นเครื่องกลั่นใจให้บริสุทธิ์ เมื่อใจบริสุทธิ์
ถึงที่สุดของดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ก็เข้าถึงกายรูปพรหม
สวยงามหนักยิ่งขึ้น เป็นคนดีที่ถัดขึ้นไปอีก ที่สวยงามกว่าเดิม
บริสุทธิ์กว่าเดิมเข้าไปอีก หยุดในกลางกายรูปพรหม พอถูกส่วน
กายรูปพรหมขยายกว้างออกไป เข้าถึงดวงธรรมอีกชุดหนึ่ง ๖ ดวง

ในที่สุดก็เข้าถึงกายอรุปรหม เมื่อเข้าถึงกายอรุปรหม
กาย วาจา ใจ ก็สะอาด บริสุทธิ์ยิ่งขึ้นไปอีก กายอรุปรหม
นี้แหละ เป็นคนดีกว่ากายอรุปรหมเข้าไปอีก มีความบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น
กายสวยงามหนักขึ้นไป ใหญ่โตขึ้น เมื่อเอาใจหยุดเข้าไปใน

คนดีที่โลกต้องการ

๔๕๒

ใจจะค่อยๆ ละเอียดยไปเรื่อยๆ ละเอียดยไปจนกระทั่งถึงจุดๆ หนึ่ง ใจหยุดนิ่งอย่างแท้จริง จะเกิดความรู้สึกว่าโล่ง โปร่ง เบา แล้วก็สบาย รู้สึกตัวเรากลวงๆ โปร่งๆ โล่งๆ เบาสบาย ใจจะขยาย ความรู้สึกของร่างกายของเราจะขยาย

เราจะมีความรู้สึกว่าบรรยากาศ ลิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา ขยายตามไปหมดเลย แล้วก็เคลื่อนเข้าไปสู่ภายใน จะพบจุดสว่าง เล็กๆ เล็กเท่ากับปลายเข็ม หรือเหมือนดวงดาวในอากาศ หรือ บางทีโตใหญ่กว่านั้น ขนาดพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ หรือขนาด พระอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน นั่นแหละคือจุดเริ่มต้น ที่จะเข้าไปถึง คนที่มีความดีอันสูงสุด จุดเริ่มต้นนี้เรียกว่า ปฐมมรรค หนทาง เบื้องต้น หรือดวงธรรมเบื้องต้น ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เป็นดวงใสๆ ปรากฏเกิดขึ้นเองเมื่อใจหยุดนิ่งได้ถูกส่วน

และเมื่อเราหยุดนิ่งต่อไปอีก หยุดในหยุดไปเรื่อยๆ ไม่ช้า ดวงธรรมนี้จะขยายส่วนกว้างออกไป แล้วจะพบดวงธรรมดวงถัดไป เรียกว่า ดวงศีล ซ้อนอยู่ข้างใน ดวงที่ ๓ เรียกว่า ดวงสมาธิ ดวงที่ ๔ เรียกว่า ดวงปัญญา ดวงที่ ๕ เรียกว่า ดวงวิมุตติ ดวง ที่ ๖ เรียกว่า ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ซ้อนกันอยู่ภายใน ซ้อนๆ กันเข้าไปภายใน พอสุดดวงวิมุตติญาณทัสสนะ จะเข้าถึง กายมมนุษย์ละเอียดย นี่เป็นคนที่ดีกว่ากายมมนุษย์หยาบ ซ้อนอยู่ภายใน รูปร่างเหมือนตัวเราที่เป็นเจ้าของนี่แหละ แต่นำดูกว่า สวยงามกว่า

คนดีที่โลกต้องการ

๔๕๑

การที่จะเข้าไปถึงกายธรรมอรหัต ซึ่งเป็นสุดยอดแห่งคนดีนั้น จะต้องเอาใจหยุดไปที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการไปสู่อายตตนิพพาน ทำใจหยุดนิ่งให้ถูกส่วนหยุดพอดีๆ อย่าให้ตึงเกินไป แล้วก็อย่าให้หย่อนเกินไป

ตึงเกินไปเป็นอย่างไร เมื่อเราเอาใจของเรามานึกคิดอยู่ที่ตรงฐานที่ ๗ นี้ ถ้าเราตั้งใจมากเกินไป เกิดอาการเกร็ง หรือตึงบริเวณศีรษะ ตึงทั้งเนื้อทั้งตัวเลย อย่างนี้เรียกว่าตึงเกินไป

หย่อนเกินไปเป็นอย่างไร คือ เอาใจไปคิดเรื่องอื่นปล่อยใจให้เลื่อนลอยไปในเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ เหตุการณ์ต่างๆ อย่างนั้นเรียกว่าหย่อนเกินไป

พอดีเป็นอย่างไร เมื่อเอาใจของเรามาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ แล้ว เรามีความรู้สึกว่า เรามีความพึงพอใจที่จะเอาใจมาหยุด มาตรึก มานึก มาคิดอยู่ที่ตรงนี้ แม้ว่าจะยังไม่เห็นอะไรก็ตาม ใจไม่ซัดส่าย มีความพึงพอใจกับอารมณ์ชนิดนี้ อยู่ไปนานแค่ไหนก็ตามเราก็กพอใจ รักษาอารมณ์ที่หยุดนิ่งเฉยๆ อย่างนี้ให้ต่อเนื่องไปเรื่อยๆ อย่างสบายๆ

หยุด นิ่ง เฉยๆ อย่างสบายๆ อารมณ์ตอนนี้เป็นกลางๆ คือ จะว่าสุขก็ยังไม่สุข จะว่าเป็นความทุกข์ก็ยังไม่ทุกข์ มันอยู่ระดับเฉยๆ เป็นกลางๆ รักษาไปเรื่อยๆ รักษาอารมณ์นี้ไปเรื่อยๆ

คนดีที่โลกต้องการ

๔๕๐

มีหลัก โดยยึดเอาบุญของเราเป็นหลัก

ถ้าเราเป็นผู้มีบุญ ล้างสมบุญไว้มาก ถ้าประเทศชาติมีบุญ
ทุกๆ คนในประเทศชาติได้ล้างสมบุญเอาไว้ กระแสแห่งบุญนั้น
จะดลบันดาลให้เราพบปะแต่คนดี พบคนดีที่แท้จริง แต่ก็ตีแบบ
ทางโลก จะให้บริสุทธิ์เหมือนสังข์ขัด คือบริสุทธิ์บริบูรณ์ มีเงาใส
กระจ่างอย่างนั้นคงยาก แต่ว่ามีดีมากไม่ด้อย ขึ้นอยู่กับกำลัง
บุญของเรา

มีวิธีเลือกคนดีอีกวิธีหนึ่งที่ไม่ต้องเสี่ยง คือ เข้าไปพบ
คนดีที่มีความดีเป็นชั้นๆ คนดีมีถึง ๑๔ ชั้นเข้าไปทีเดียว อยู่ใน
กลางกายของเรา ตั้งแต่คนดีในระดับกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์
กายรูปพรหม กายอรูปพรหม กายธรรมโคตรภู กายธรรม-
พระโสดาบัน กายธรรมพระสกทาคามี กายธรรมพระอนาคามี
กายธรรมพระอรหัต มีความดีเป็นชั้นๆ เข้าไป

คบคนดีที่อยู่ในตัวของเราอย่างนี้ไม่เสี่ยง เพราะเป็นคนดี
ที่พัฒนาความดีขึ้นไปตามลำดับ ละสังโยชน์ เครื่องผูก ขจัดโลภะ
โทสะ โมหะ กิเลส ๓ ตระกูลนี้ให้บรรเทาเบาบางไปเรื่อยๆ
จนกระทั่งถึงคนดีที่แท้จริง คือกายธรรมพระอรหัต หน้าตัก
๒๐ วา สูง ๒๐ วา อยู่ในกลางกายของเรานี้เอง นี่เป็นคนดี
ที่แท้จริง ที่เป็นเป้าหมายชีวิตของพวกเราทุกๆ คน

คนดีที่โลกต้องการ

๔๘๕

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคลประกอบด้วยธรรม ๓ ประการ เป็นบัณฑิต ฉลาด เป็นสัตบุรุษ ครองตนอันไม่ขาดจากแก่นสาร ไม่ถูกประหารจากคุณธรรม เป็นผู้ไม่มีโทษ ผู้รู้ไม่ติเตียน และได้บุญมากด้วยธรรม ๓ ประการคืออะไรบ้าง คือ กายสุจริต วาจาสุจริต มโนสุจริต บุคคลประกอบด้วยธรรม ๓ ประการนี้แล เป็นบัณฑิต”

คำว่า “คนดี” เป็นสิ่งที่ใครๆ ก็ต้องการทั้งนั้น พระลัมมา-สัมพุทธเจ้าทรงให้หลักคนดีเอาไว้ว่า “ผู้ที่มีความกตัญญูจึงจะเป็นคนดี” หรือ “ผู้ถึงพร้อมด้วยศีล สมาธิ ปัญญา จึงจะเป็นคนดี ผู้ที่ประกอบด้วยปัญญา บริสุทธิ์ กรุณา จึงจะเป็นคนดี” บางทีก็กล่าวว่า “สภาใดถ้าไม่มีผู้มีธรรม หรือประพฤติธรรม ที่นั้นไม่เรียกว่า สภา” ก็หมายความว่า ต้องมีคนดี มีศีลมีธรรม ไปประชุมกัน เพื่อปรึกษาหารือ ที่จะทำประโยชน์สุขให้เกิดขึ้น แก่มวลมนุษยชาติ อย่างนี้จึงจะเรียกว่าสภา แต่ถ้าหากว่าคนไม่ดี ไม่มีศีลธรรม จะไปประชุมกันที่ไหนก็ตาม ที่นั้นก็ไม่เรียกว่า สภา

การที่เราจะดูว่าใครเป็นคนดี มีศีลธรรม ต้องดูกันนานๆ ดั่งนั้นจึงเป็นการยากที่เราจะเลือกคนดีที่สมบูรณ์เข้าสภา โดยอาศัยเวลาช่วงสั้นๆ บางครั้งก็เป็นการเสี่ยงเหมือนกัน เหมือนการแทงสลากกินแบ่ง แต่เมื่อเราจะเสี่ยงแล้วก็ต้องเสี่ยงอย่าง

คตฺติทึลลตํอํการ

๔๘๘

การเจริญสมาธิภาวนาเป็นวิธีที่ดีที่สุด ที่จะนำใจเราให้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง และเข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน ซึ่งเป็นสรณะอันเกษม วันเวลาที่มีย่อมมีความสำคัญยิ่งต่อชีวิตของเรา เราจึงควรใช้เวลาของชีวิตให้มีคุณค่าสูงสุด ด้วยการเจริญภาวนา ทุกๆ วัน ชำระกาย วาจา ใจ ให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับพระรัตนตรัย และบุญกุศลอันยิ่งใหญ่ เพื่อให้ชีวิตของเราประสบแต่ความสุข ความสำเร็จ และความเจริญรุ่งเรืองตลอดไป

มนุษย์ทุกคนในโลกต่างปรารถนาจะเป็นคนดี และอยากอยู่ใกล้คนดี พ่อแม่อยากได้ลูกที่เป็นคนดี เป็นอภิชาตบุตร ครูอาจารย์อยากมีลูกศิษย์ดี หัวหน้าอยากได้ลูกน้องดี ลูกน้องก็อยากได้หัวหน้าที่ดี ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ประชาชนก็อยากจะได้คนดีเข้ามาบริหารประเทศ พยายามเรียกร้องแสวงหาคนดีที่ตัวเองคิดว่าเหมาะสม เช่น ต้องมีภูมิปัญญา ปฏิภาณไหวพริบดี มีความซื่อสัตย์ สุจริต เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม โดยหวังว่าบุคคลนั้นๆ จะเป็นคนดีในอุดมคติ ที่สามารถนำพาประเทศชาติให้พ้นภาวะวิกฤติไปได้ ต่างก็ปรารถนากันอย่างนี้

*พระลัมมालัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน ขตสูตร ว่า

คนดี ที่โลกต้องการ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคลประกอบด้วยธรรม ๓ ประการ
เป็นบัณฑิต ฉลาด เป็นสัจบุรุษ ครองตนอันไม่ขาดจากแก่นสาร
ไม่ถูกประหารจากคุณธรรม เป็นผู้ไม่มีโทษ ผู้รู้ไม่ติเตียน และ
ได้บุญมากด้วยธรรม ๓ ประการคืออะไรบ้าง คือ กายสุจริต
วจีสุจริต มโนสุจริต บุคคลประกอบด้วยธรรม ๓ ประการนี้แล
เป็นบัณฑิต

นักสร้างบารมีพันธุ์อาชาไนย

๔๘๕

เราจะรู้ว่าเป็นนักสร้างบารมีพันธุ์ตะวัน พันธุ์อาชาไนยหรือไม่ สังเกตดูง่ายๆ คือ ในขณะที่คนอื่นกำลังหลับใหลอยู่ด้วยความไม่รู้ กำลังหลงเพลิดเพลินไปกับเรื่องโลกๆ ที่ไร้สาระ แต่เราเป็นผู้ตื่นตัวในการสร้างบารมีอยู่เสมอ โดยไม่เห็นแก่ความสนุกสนานเพลิดเพลินในโลกนี้ ซึ่งเขาก็ให้เวลาให้โอกาสเรามาเกิดเป็นมนุษย์ เพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น ไม่ถึง ๑๐๐ ปีก็จำต้องจากโลกนี้ไปแล้ว

เมื่อชาวโลกเริ่มต้นจากความหลับใหล ได้ลงมือสร้างบารมีตามอย่างพวกเรา เพราะได้อาศัยเราเป็นต้นบุญต้นแบบ เป็นยอดกัลยาณมิตร เราจะได้ชื่อว่า บรูชอาชาไนยผู้ยังโลกให้สว่างไสว

ดังนั้น ให้มุ่งมั่นสร้างบารมีให้เต็มที่เต็มกำลัง และหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในกันได้ทุกๆ คน

นักสร้างบารมีพันธุ์อาชาไนย

๔๘๔

เพราะฉะนั้น ทุกท่านสามารถที่จะฝึกฝนตนเอง เพื่อก้าวขึ้นสู่ความเป็นบุรุษอาชาไนยได้ทุกคน เพราะพวกเราเป็นนักสร้างบารมี ผู้ที่ได้โอกาสมาสร้างบุญบารมีกันอย่างยิ่งยวดหลายท่านได้ประพาสดินเปรียบประดุจดังบุรุษอาชาไนยประเภทที่ ๑ ผู้สามารถตกเตือนตนเองได้ ไม่ต้องรอให้ใครต้องมาชี้แนะมาว่ากล่าว พอได้มารู้ความเป็นจริงของชีวิตว่า เราเกิดมาสร้างบารมีแล้ว ก็ทุ่มเทชีวิตจิตใจ สร้างบารมีกันอย่างเต็มที่ โดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบาก สามารถสั่งสอนตนเองได้ ไม่ประมาท และยังสามารถเป็นผู้นำบุญยอดกัลยาณมิตร ช่วยแนะนำสั่งสอนชาวโลกอีกด้วย

สำหรับบางท่านแม้ว่า อาจะยังอยู่ในประเภทที่ ๒ ที่ ๓ หรือที่ ๔ ก็ตาม แต่ว่าทุกคนก็มีโอกาสที่จะพัฒนาตนเอง จนกระทั่งสามารถเป็นบุรุษอาชาไนย ที่พร้อมจะสร้างบารมีดังเช่นพระบรมโพธิสัตว์ ผู้มีกำลังใจไม่สิ้นสุด สร้างบารมีกันไปทุกภพทุกชาติ เป็นยอดนักสร้างบารมี เป็นพันธุ์ตะวัน เป็นอภาลิโก ไม่จำกัดด้วยกาลเวลา หรือไร้กาลเวลา ที่ภพชาติไม่อาจมาขวางกั้นการสร้างบารมีของเราได้ แล้วที่การจะเป็นนักสร้างบารมีพันธุ์ตะวัน ผู้ไม่เคยเบื่อหน่ายในการส่องแสง ไม่เคยว่างเว้นจากการสร้างบารมีอย่างนี้ได้ ก็ต้องหมั่นสอนตนเอง และเตือนตนเองบ่อยๆ

นักสร้างบารมีพันธุ์อาชาไนย

๔๘๓

สิ้นชีวิตลง และก็ไม่ได้เห็นชายหญิงที่ประสบความทุกข์เห็นปานนั้น แต่หมู่ญาติหรือบุคคลอันเป็นที่รักได้ประสบความทุกข์ หรือได้ตายจากไป เขาจึงลี้ภัยในความพลัดพรากจากบุคคลอันเป็นที่รัก และเห็นความไม่เที่ยงของสังขารร่างกาย รู้ว่าความตายนี้จะต้องบังเกิดขึ้นกับตัว ไม่วันใดก็วันหนึ่งอย่างแน่นอน จึงตั้งใจเจริญสมาธิภาวนา เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

บุรุษอาชาไนยประเภทที่ ๔ คือ ทั้งไม่ได้ยินด้วยหู ไม่ได้เห็นด้วยตา และเหตุการณ์อันน่าเศร้าสลดก็ไม่บังเกิดขึ้นกับหมู่ญาติ แต่ตนเองประสบกับความทุกข์เวทนาทางกาย ได้เจอกับโรคภัยต่างๆ ที่มากลุ่มรุมร่างกาย แทบจะเอาชีวิตไม่รอด จึงเริ่มได้คิดถึงความไม่เที่ยงของสังขาร แล้วก็ตั้งสติ ทำใจให้หยุดนิ่งเพื่อเข้าถึงธรรมภายใน จะได้เป็นผู้มีสุคติสวรรค์ และนิพพานเป็นที่ไป

บุคคลทั้ง ๔ ประเภทนี้ พระลัมมालัมพุทเจ้าทรงเรียกว่าบุรุษอาชาไนย คำว่าบุรุษในที่นี้ มีความหมายไม่เฉพาะเจาะจงว่าเป็นชายอย่างเดียว แต่หมายเอาใครก็ได้ที่เกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วมีใจรักในการฝึกหัดขัดเกลาตัวเอง จะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ เป็นหญิงหรือชาย ก็สามารถเป็นบุรุษอาชาไนยได้เหมือนกัน

นักสร้างบารมีพันธุ์อาชาไนย

๔๘๒

ผิวหนังก็ยังไม่สะดุ้ง แต่เมื่อถูกแทงถึงกระดูก จึงยอมให้นายสารถิ
ได้ฝึกได้ใช้งาน

บุรุษอาชาไนยในโลกนี้ ก็มีอยู่ ๔ จำพวก เหมือนม้า-
อาชาไนย คือ บุรุษอาชาไนยประเภทที่ ๑ เป็นผู้มีบุญ
มีปัญญามาก พอได้ฟังว่า ในบ้านหรือในตำบลโน้น มีหญิงหรือ
ชายถึงความทุกข์ หรือทำกาลกิริยา ก็เกิดความสลดสังเวชใจว่า
สังขารร่างกายไม่เที่ยงหนอ จึงเริ่มตั้งความเพียร เพื่อจะหลุดพ้น
จากการเกิดการตายให้ได้ ครั้นได้ฟังคำสอนจากพระบรมศาสดา
แล้ว ก็บรรลุธรรมอันเกษมจากโยคะ หลุดพ้นจากความทุกข์
ทรมานในสังสารวัฏได้

บุรุษอาชาไนยประเภทที่ ๒ แม้ได้ฟังว่า ชายหรือหญิง
ในบ้านหลังโน้น ได้ประสบความทุกข์ทรมานแสนสาหัส เพราะ
เจ็บไข้ได้ป่วย และตายลงในที่สุด ก็ไม่รู้สึกลดสังเวชใจอะไร
เพราะถือว่าเป็นเรื่องไกลตัว ต่อมาได้เห็นหญิงหรือชายผู้ถึง
ความทุกข์ปางตาย และกลั้มตายลงในที่สุด จึงเกิดความสลด
สังเวชใจ แล้วเริ่มตั้งความเพียรอย่างเด็ดเดี่ยว มุ่งมั่นที่จะทำ
พระนิพพานให้แจ้ง ในที่สุดก็สมปรารถนา ได้บรรลุธรรมมาภิสมัย

บุรุษอาชาไนยประเภทที่ ๓ คือ ไม่ได้ฟังว่าในหมู่บ้าน
หรือตำบลโน้น มีหญิงหรือชายถึงความทุกข์ หรือทำกาลกิริยา

นักสร้างบารมีพันธุ์อาชาไนย

๔๘๑

*เมื่อกล่าวถึงบุรุษอาชาไนยแล้ว มีอุปมาระหว่างม้าอาชาไนยกับบุรุษอาชาไนย ที่พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ว่า ตุก่อนภิกษุทั้งหลาย ม้าอาชาไนยตัวเจริญ ๔ จำพวก มีปรากฏอยู่ในโลก ๔ อย่าง คือ ม้าอาชาไนย พอเห็นเงาปฏักเข้า ก็สลด ถึงความสังเวช สอนตัวเองว่า วันนี้นายสารถิผู้ฝึกม้า จักให้เราทำเหตุอะไรหนอ เราจักตอบแทนบุญคุณนายสารถิ ให้เต็มกำลังความสามารถ ว่าแล้วก็รีบวิ่งออกมาหานายสารถิ เตรียมพร้อมที่จะรับฟังคำสั่ง พร้อมจะไฉนทะยานออกไปทำภารกิจทันที

ม้าอาชาไนยประเภทที่ ๒ เห็นเงาปฏักแล้ว ก็ยังไม่สลดสังเวช ยืนนิ่งๆ ตามปกติเหมือนไม่รับรู้คำสั่ง แต่เมื่อถูกปฏักแทงที่ขมขนจึงสลด ถึงความสังเวชว่า วันนี้นายสารถิผู้ฝึกม้า จักให้เราทำเหตุอะไรหนอ เราจักตอบแทนบุญคุณนายของเรา

ม้าอาชาไนยประเภทที่ ๓ เห็นเงาปฏักแล้ว ถูกแทงด้วยปฏักที่ขมขน ก็ยังไม่สลดสังเวช แต่เมื่อถูกปฏักแทงถูกผิวหนังจึงค่อยนึกขึ้นได้ พร้อมทั้งจะทำตามที่นายสารถิบอกทุกอย่าง

ม้าอาชาไนยประเภทที่ ๔ คือ เมื่อได้เห็นเงาปฏักก็ไม่สลดสังเวช แม้ถูกปฏักแทงที่ขมขนก็ไม่สะทกสะท้าน แม้ถูกแทงถึง

นักสร้างบารมีพันธุ์อาชาไนย

๔๘๐

**บุรุษอาชาไนยหาได้ยากในโลก เพราะว่าเป็นบุรุษอาชาไนย
ย่อมไม่เกิดในสถานที่ทั่วไป บุรุษอาชาไนยนั้น เป็นนักปราชญ์
หากเกิดในตระกูลใด ตระกูลนั้น ย่อมถึงความสุข”**

คำว่า อาชาไนย หมายถึงผู้ที่ได้รับการฝึกฝนอบรมตน
มาอย่างดีแล้ว มีเขาวงกตปัญญาไว้วางใจ มีสติปัญญาแจ่มใส เข้าใจชีวิต
และสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างฉับพลัน ถ้าถือกำเนิด
เป็นสัตว์เดียรัจฉาน ก็ไม่ต้องถูกเขี่ยย่นตี สามารถรับรู้คำสั่งได้
อย่างรวดเร็ว ถ้าอยู่ในป่าใหญ่จะเป็นจำฝูง เป็นผู้นำของสัตว์
ทั้งหลายผู้เป็นบริวาร เป็นสัตว์ประเสริฐ ที่พร้อมต่อการทำงาน
ตลอดเวลา

ถ้าหากได้ถือกำเนิดเป็นมนุษย์ ท่านเรียกว่าบุรุษอาชาไนย
เป็นบุคคลที่กำเนิดขึ้นมา เพื่อสร้างสันติสุขให้บังเกิดขึ้นแก่โลก
เหมือนดังพระบรมโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลาย ท่านเป็นบุคคลที่หาได้ยาก
ในโลก เมื่อเกิดในตระกูลใด ก็นำพาความเจริญรุ่งเรืองมา
สู่ตระกูลนั้น แล้วยังรวมไปถึงหมู่บ้าน ประเทศชาติ และคน
ทั้งโลกอีกด้วย โดยเฉพาะเมื่อได้ตรัสรู้แล้ว ก็นำความสว่างไสว
มาสู่จิตใจของมนุษย์ และเทวาททั้งหลาย ให้ได้เข้าถึงสันติสุข
ภายใน ได้บรรลุธรรมาภิสมัยกันนับไม่ถ้วน พระโพธิสัตว์จึงได้
ชื่อว่า เป็นยอดของบุคคลอาชาไนยทั้งหลาย

นักสร้างบารมีพันธุ์อาชาไนย

๔๓๕

พระบรมโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลาย ได้สร้างบารมีอย่างเอา
ชีวิตเป็นเดิมพัน ไม่เคยย่อท้อ ตลอดเวลาสี่อสงไขยกับอีก
แสนมหากัป ที่ท่านได้ฟันฝ่าอุปสรรค เพื่อจะยกตนและสรรพสัตว์
ให้ข้ามพ้นจากห้วงทุกข์แห่งสังสารวัฏ แล้วในที่สุดท่านก็สมหวัง
ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นที่พึ่งของมนุษย์
และเทวาทั้งหลาย

พวกเราทั้งหลายขณะนี้ กำลังอยู่ระหว่างการสร้างบารมี
ยังต้องพบกับปัญหาและอุปสรรคมากมาย แต่นั่นเป็นเพียง
เครื่องทดสอบกำลังใจของนักสร้างบารมี ที่จะแปรเปลี่ยนเป็น
บุญบารมีแก่เรา

การเจริญสมาธิภาวนาหมั่นทำใจให้ใสๆ อยู่เสมอ เป็นสิ่ง
สำคัญที่จะช่วยประคับประคอง ให้เส้นทางแห่งการสร้างบารมี
ของเราไปได้ตลอดรอดฝั่ง ทำให้ชีวิตปลอดภัย และมีชัยชนะ ไป
ทุกภพทุกชาติ จนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“ทุลโล ปุริสาชฌโย	น โส สพุพตถ ชายติ
ยตถ โส ชายติ ธีโร	ตํ กุลํ สุขเมธติ

นักสร้างบารมี
พันธุ์อาชาไนย

บุรุษอาชาไนยหาได้ยากในโลก เพราะว่า บุรุษอาชาไนยนั้น
ย่อมไม่เกิดในสถานที่ทั่วไป บุรุษอาชาไนยนั้น เป็นนักปราชญ์
หากเกิดในตระกูลใด ตระกูลนั้น ย่อมถึงความสุข

เวสารัชชธรรม ๔

๔๓๖

การสร้างบารมี ชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพันมาหลายภพหลายชาติ และก็ต้องปรารถนาพุทธภูมิเท่านั้น เพราะฉะนั้นให้ทุกท่านได้ภาคภูมิใจที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มาพบพระพุทธศาสนา ได้มีโอกาสศึกษาเรียนรู้คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นสัมมาสัมพุทธะ เป็นพระอรหันต์ขีณาสพ พระพุทธวจนะก็เป็นนิยยานิกรรมที่จะนำเราให้หลุดพ้นจากทุกข์พบสุขแท้จริง ฉะนั้นให้หมั่นปฏิบัติธรรม เพราะทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเข้าถึงธรรม ดังนั้นให้ขยันทำใจให้หยุดนิ่ง จะได้เป็นพยานยืนยันการตรัสรู้ธรรมของพระพุทธเจ้ากันทุกคน

เวสารัชชธรรม ๔

๔๓๕

ทรงห้าม ถ้าใครขึ้นไปทำก็จะได้รับทุกข์รับโทษจริง จะมีทุกข์หนักในอบาย คำปฏิญญานี้เรียกว่า อันตรายิกธรรมวาตะ

ประการสุดท้าย พระองค์ทรงบัญญัติว่า “สารีบุตร เราไม่เห็นเหตุนี้ว่า สมณะ พราหมณ์ เทวดา มาร พรหม หรือใครๆ ในโลกที่จะชักท้วงเราว่า ท่านแสดงธรรมเพื่อประโยชน์อย่างใด ประโยชน์อย่างนั้นไม่เป็นทางสิ้นทุกข์โดยชอบแก่คนผู้ทำตาม” หมายความว่า พระองค์ทรงแสดงธรรมเพื่อประโยชน์อย่างใด ประโยชน์อย่างนั้น เป็นทางนำผู้ทำตามให้ถึงความสิ้นทุกข์โดยชอบจริงไม่ใช่ยิ่งเพิ่มทุกข์แก่ผู้ปฏิบัติ แต่ยังปฏิบัติตามหลักพุทธวิธี ผู้ที่มีทุกข์มากก็ทุกข์น้อย มีทุกข์น้อยก็หมดทุกข์ สุขน้อยก็สุขมาก ที่สุขมากอยู่แล้ว ก็สุขยิ่งๆ ขึ้นไป ใครมีกิเลสมาก ครั้นนำธรรมะของพระองค์ไปปฏิบัติ กิเลสอาสวะก็เบาบางลง หรือแม้ไม่ได้บรรลุธรรมอะไรในภพชาตินี้ การได้ฟังธรรมหรือได้ปฏิบัติตามที่พระองค์ทรงสอนนั้น ก็จะเป็นอุปนิสัยปัจจัยติดตัวไปข้ามภพข้ามชาติ คำสอนของบรมศาสดานั้น เป็นไปเพื่อความหลุดพ้นจากทุกข์อย่างแท้จริง ทรงยืนยันชัดเจนจึงเรียกว่า นิยานิก-ธรรมเทศนา

คุณธรรมทั้ง ๔ ประการ ที่หลวงพ่อดำนำมาอธิบายนี้เป็นสิ่งที่บังเกิดขึ้นได้ยากกับบุคคลทั่วไปในโลก เพราะต้องอาศัย

เวสารัชชธรรม ๔

๔๗๔

แต่ครั้งเศรษฐีให้เหาะไปเอาบาตรไม้จันทน์ที่ห้อยอยู่บนยอดไม้ ด้วยตัวเอง เจ้าลัทธิเหล่านนั้นก็ทำไม่ได้

นอกจากนี้ยังมีพระพาหิยะ ก่อนที่ท่านจะมาพบพระ-
ลัมมัลลัมพุทฺธเจ้า ก็หลงตัวเองว่า เป็นพระอรหันต์ ได้รับการ
ยกย่องจากพวกชาวบ้าน เพราะไม่นุ่งห่มผ้า แต่ครั้งถูกเตือนสติ
จากมหาพรหมผู้เคยเป็นสหายเก่า ก็เลิกทิฐิขึ้นเสีย รีบมา
เข้าเฝ้าพระพุทธองค์เพื่อฟังธรรม ในที่สุดท่านก็ได้บรรลุธรรม
เป็นพระอรหันต์ เพราะมีพยานยืนยันการตรัสรู้ธรรมเป็น
พระอรหันต์กันมากมายนี้แหละ พระองค์จึงทรงบัญญัติว่า
เป็นพระชีณาสพจริง บาลีเรียกว่า ชีณาสวปฏิญญา

เวสารัชชธรรมข้อที่ ๓ ทรงกล่าวไว้ว่า “สารีบุตร เรา
ไม่เห็นเหตุนี้ว่า สมณะ พราหมณ์ เทวดา มาร พรหม หรือใครๆ
ในโลก ที่จักหักท้วงเราว่า ท่านกล่าวธรรมเหล่าใดว่าทำอันตราย
ธรรมเหล่านั้นไม่อาจทำอันตรายแก่ผู้ช้องเสพได้จริง ดูก่อน
สารีบุตร เมื่อไม่เห็นเหตุนี้ เราก็เป็นผู้ถึงความปลอดภัย
ถึงความไม่มีภัย ถึงความเป็นผู้แก่ล้าวกล้า” หมายความว่า
ถ้าหากใครปฏิบัติตามธรรมที่พระองค์ตรัสสอนเอาไว้ นอกจาก
จะไม่เป็นอันตราย ไม่นำพาไปสู่อบายแล้ว ยังยกใจผู้ปฏิบัติให้ไป
สู่สวรรค์และนิพพาน ส่วนบาปกรรมใดๆ ที่มีโทษ แล้วพระองค์

วารสารธรรม ๔

๔๓๓

และที่กักขังเป็นต้น ของพวกมนุษย์ ได้พังเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย คนป่วยก็หาย คนตาบอดโดยกำเนิดก็มองเห็น คนหูหนวกโดยกำเนิดได้ยินเสียง คนพิการเดินไม่ได้ก็เดินได้ คนที่ไม่สติ ก็มีจิตใจตั้งมั่น เรือที่แล่นไปต่างประเทศก็ถึงท่าโดยสะดวก พวกมิเวร ก็ได้มีเมตตาจิตต่อกัน ไฟในอเวจีมหานรกดับชั่วคราว แสงสว่างในโลกกันตนรกก็เกิดขึ้น ไม้ดอกไม้ผลก็ออกดอกออกผล เหมือนโลกธาตุ ได้มีธงดอกไม้เป็นอันเดียวกัน นี่คืออานุภาพของพระบรมโพธิสัตว์ผู้จะมาตรัสรู้ธรรม

วารสารธรรมข้อที่ ๒ ทรงกล่าวไว้ว่า “สารีบุตร เราไม่เห็นเหตุนี้ว่า สมณะ พราหมณ์ เทวดา มาร พรหม หรือใครๆ ในโลกที่จักหักทวงเราโดยสธรรมในข้อว่า ท่านปฎิญาณตนว่าเป็นพระชินาสพ อาสวะเหล่านี้ของท่านยังไม่สิ้นไป ดูก่อนสารีบุตร เมื่อไม่เห็นเหตุนี้ เราก็คือผู้ถึงความปลอดภัย ถึงความไม่มีภัย ถึงความเป็นผู้แก่แล้วล้าอยู่” หมายถึงว่า พระองค์ทรงปฎิญาณ ความเป็นชินาสพอรหันต์จริง ชินาสพหมายถึงผู้มีอาสวะสิ้นแล้ว ไม่มีกิเลสอาสวะอันใดที่พระองค์จะละไม่ได้อีกต่อไป

ในโลกนี้มีผู้ปฎิญาณว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์มากมาย หวังว่าการปฎิญาณของตัวเองจะเป็นทางมาแห่งลาภสักการะหรือชื่อเสียง เหมือนเจ้าลัทธิทั้ง ๖ ที่ปฎิญาณว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์

เวสารัชชธรรม ๔

๔๗๒

พระบรมศาสดาจึงตรัสกับพระสารีบุตรว่า “สารีบุตร ตถาคตประกอบด้วยเวสารัชชธรรม คือธรรมที่ทำให้เกิดความแก่ล้าแก่ จึงปฏิญาณฐานะของผู้อาจ บั่นลือสีหนาท ในบริษัท ยังพรหมจักรให้เป็นไป เวสารัชชธรรมของตถาคตนี้มี ๔ ประการ สารีบุตร เราไม่เห็นเหตุนี้ว่า สมณะ พราหมณ์ เทวดา มาร พรหม หรือใครๆ ในโลก ที่จกั๊กท้วงเราว่า ท่านไม่ควร ปฏิญาณตน ว่าเป็นพระสัมมาสัมพุทธะ ธรรมเหล่านี้ท่านยังไม่ได้ ตรัสรู้แล้ว ดูก่อนสารีบุตร เมื่อไม่เห็นเหตุนี้ เราก็คือเป็นผู้ถึงความ ปลอดภัย ถึงความไม่มีภัย ถึงความเป็นผู้แก่ล้าแก่”

สรุปย่อๆ ก็หมายถึงว่า พระองค์ทรงปฏิญาณว่า เป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบจริง บาลีเรียกว่า สัมมาสัมพุทธปฏิญาณ ส่วนพระสาวกก็ไม่เชื่อว่าเป็นสัมมาสัมพุทธะ นักบวชเหล่าอื่นก็ไม่มีใครที่บรรลुพระสัพพัญญุตญาณเหมือน พระองค์ ในโลกนี้ไม่มีใครจะมายิ่งกว่า เสมอเหมือนก็ไม่มี พระองค์ทรงเป็นเยี่ยมที่สุด คือเยี่ยมด้วยโลกุตตรธรรมอันเลิศ แม้ในส่วนที่เป็นโลกียะก็เป็นเยี่ยม

ในสมัยที่พระมหาบุรุษประสูติ หมื่นโลกธาตูก็ห้วนไหว เทวดาในหมื่นโลกธาตุ พวกกันมาประชุมในมณฑลจักรวาล พิณที่ ชิงสาย กลองที่ชิงหนั่ง ไม่มีใครประโคม ก็ประโคมขึ้นเอง บัอม

เวสารัชชธรรม ๔

๔๗๑

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าของเรา ทรงเป็นผู้เลื้ศกว่าใครๆ ในภพทั้งสาม ในวันนี้หลวงพ่จะอธิบายคุณธรรมที่สำคัญ ประการหนึ่ง ที่เรียกว่า เวสารัชชธรรม ซึ่งเป็นคุณธรรมเฉพาะ ของพระลัมมาลัมพุทเธเจ้าเท่านั้น เพราะเหตุที่พระบรมศาสดา ทรงสมบุรณ์ด้วยเวสารัชชธรรม ๔ ประการ พระองค์จึงเป็น ผู้องอาจ ไม่ครั่นคร้าม มีความกล้ากล้า อาจหาญในท่ามกลาง พุทธบริษัท เป็นที่กราบไหว้ของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

*เวสารัชชธรรม ๔ ประการนี้ เกิดจากการที่บุตรของ สุนัขขัตตลิจฉวีได้กล่าวตู่พระลัมมาลัมพุทเธเจ้า แล้วพระสารีบุตร ได้ยินการตู่่นั้นว่า ธรรมอันยิ่งของมนุษย์ที่เป็นญาณทัสสนะ อันวิเศษ พอแก่ความเป็นอริยะของพระพุทเธเจ้าไม่มี พระลัมมา- ลัมพุทเธเจ้าทรงแสดงธรรมที่ประมวลด้วยความตริก ที่ไตร่ตรอง ด้วยการคาดคิดเอาเอง แต่ธรรมที่พระองค์ทรงแสดงเพื่อ ประโยชน์ใด ธรรมนั้นไม่ได้เป็นไป เพื่อความล้นทุกขโดยชอบ แก่ผู้ปฏิบัติตาม พระสารีบุตรจึงนำเรื่องนั้นมากราบทูลให้ พระพุทเธองค์ทราบ

วารสารฯ ชชธรรม ๔

๔๓๐

ธรรมกายเป็นกายตรัสรู้ธรรมที่เป็นเป้าหมายชีวิตของ
ทุกๆ คนในโลก การที่จะปฏิบัติให้เข้าถึงธรรมกายได้ ต้องเริ่ม
จากการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ให้สะอาดบริสุทธิ์ผ่องใสอยู่เป็น
ประจำ เมื่อหยุดนิ่งได้ถูกส่วน ในไม่ช้าก็จะเข้าถึงธรรมกายได้
แล้วชีวิตเราจะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น มีความสุข
เพิ่มขึ้น มีความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิต และเรายัง
สามารถอาศัยธรรมกาย ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นจากใจ
ไปสู่อายตณนิพพานได้

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏใน ขุททกนิกาย อปาทาน ว่า

“พระพิชิตมารผู้ถึงที่สุดโลก ทรงทำโลกทั้งหลาย ให้
ยินดีด้วยพระรัศมี พระองค์ยังดอกปทุม คือ เวไนยสัตว์ให้บาน
ด้วยพระคำรัส ทรงสมบรูณ์ด้วยเวสาร์ชชธรรม ๔ เป็น
อุดมบุรุษ ละความกลัวและความยินดีได้เด็ดขาด ทรงถึง
ธรรมอันเกษม อดจากล้าหาญ พระผู้เลิศในโลก ทรงปฏิญาณ
ซึ่งฐานะของผู้อาจและพุทธภูมิทั้งสิ้น ไม่มีใครจะหักท้วงได้
ในฐานะไหนๆ เมื่อพระพุทธเจ้าผู้คงที่พระองค์นั้นบันลือสีหนาท
ย่อมไม่มีเทวดา มนุษย์ หรือพรหมบันลือสีหนาทตอบได้
พระพุทธเจ้าผู้แก้แค้นในบริษัท ทรงแสดงธรรมอันประเสริฐ
ช่วยมนุษย์พร้อมทั้งเทวดาให้ข้ามวัฏสงสาร”

เว ส า ร ั ช ช ั ธ ร ร ม ๔

พระพิชิตมารผู้ถึงที่สุดโลก ทรงทำโลกทั้งหลาย ให้อินดี
ด้วยพระรัศมี พระองค์ยังดอกปทุม คือ เวไนยสัตว์ให้บานด้วย
พระคำรัส ทรงสมบรูณ์ด้วยเวสาร์ชธรรม ๔ เป็นอุดมบุรุษ
ละความกลัวและความยินดีได้เด็ดขาด ทรงถึงธรรมอันเกษม
องอาจกล้าหาญ พระผู้เลิศในโลก ทรงปฎิญาณซึ่งฐานะของ
ผู้องอาจและพุทธภูมิทั้งสิ้น ไม่มีใครจะทักท้วงได้ ในฐานะไหน ๆ

ต้นแบบแห่งความดี

๔๖๓

การรู้จักจับแง่คิดจากสภาพแวดล้อมใกล้ตัว นับเป็นความชาญฉลาดในการดำรงชีวิต เหมือนดังเรื่องที่หลวงพ่อนำมาเล่าเมื่อสักครู่นี้ ต้องถือว่า “เพียงแค่นี้ ก็เป็นครูเราได้” ในขณะที่เราทำมาหากินอยู่ที่นี่ จะต้องรู้จักช่างสังเกต โดยเฉพาะสังเกตเห็นความไม่เที่ยงของสังขารร่างกาย หลวงพ่อยากให้ทุกท่านตระหนักเสมอว่า สังขารแม้โรยรา แต่บารมีต้องแก้รอบอายุขัยแก่ลง บารมีต้องแก้ตาม เราจะต้องสั่งสมบุญ เพิ่มเติมบุญบารมีให้สมกับอายุขัยที่แก่ลงไปเรื่อยๆ

การเจริญสมาธิภาวนา เป็นทางมาแห่งการเพิ่มเติมบุญบารมี เป็นยาวิเศษที่รักษาโรคทางใจ กระทั่งรักษาชีวิตให้รอดพ้นจากทุกข์ภัยในสังสารวัฏ นำพาไปสู่อายตนิพพาน ดังนั้นควรที่เราทุกคนจะต้องขยันเจริญสมาธิภาวนากันให้มาก เพื่อความสุขสมหวังในชีวิตของพวกเราทุกๆ คน

ต้นแบบแห่งความดี

๔๖๖

เมื่อภรรยาได้ฟังถ้อยคำของสามีแล้วจึงกล่าวว่า “ถึงข้าพเจ้าก็ไม่ปรารถนาจะอยู่ครองเรือนอีกต่อไป” ครั้นกล่าวอย่างนี้กับสามีแล้ว จึงนั่งสักครู่ แล้วกล่าวต่อไปว่า “เมื่อท่านไม่อยู่ จากนั้นไปก็ไม่มีผู้สั่งสอนข้าพเจ้าอีก เพราะฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าพ้นจากการปกครองของท่านแล้ว จะต้องอยู่คนเดียว เหมือนกับนางนกซึ่งอยู่เหงาหงอยตามลำพัง” เมื่อสามีได้ฟังดังนั้นก็ไม่ว่าอย่างไร ส่วนภรณยานั้นปรารถนาจะบวช จึงคิดจะลวงสามีซึ่งบวชเสียก่อน จึงบอกว่า “ข้าพเจ้าจะไปที่ทำน้ำขอให้ท่านดูบุตรด้วย” ว่าแล้วก็ถือเอาหม้อน้ำทำเป็นจะไปตักน้ำ แล้วก็หนีไปบวชอยู่ในสำนักของดาบลิณี

ฝ่ายสามีจำเป็นต้องอยู่เลี้ยงดูลูก จนกระทั่งเติบโตพอที่จะเลี้ยงตัวเองได้แล้ว จึงนำลูกไปฝากไว้กับหมู่ญาติ แล้วก็ออกบวชเป็นฤาษีอยู่ในที่ใกล้เมืองพาราณสี ทั้งสองได้ตั้งใจประพฤติพรหมจรรย์จนได้ฌานสมบัติ พอหมดอายุขัยในภพชาตินั้น ก็ไปสู่สุคติภูมิตามกุศลกรรมที่สั่งสมไว้ดีแล้ว

เราจะสังเกตเห็นว่า การประพฤติพรหมจรรย์ นอกจากจะทำให้เราได้รับความสุขที่ยิ่งกว่าเบญจกามคุณทั้งหลายแล้วยังเป็นเหตุให้ได้บรรลุฌานสมบัติ สามารถรอดพ้นจากทุกข์ไปสู่สุคติภูมิ และได้บรรลุมรรคผลนิพพานในที่สุดอีกด้วย

ต้นแบบแห่งความดี

๔๖๕

ฉันเสร็จแล้ว นายช่างหม้อจึงกล่าวว่า “การบรรพชาของท่าน ผู้ประเสริฐดั่งดงามยิ่งนัก อินทรีย์ของท่านก็ผ่องใส ผิวพรรณของท่านก็หาที่เปรียบมิได้ ท่านผู้มีอินทรีย์สงบสำรวมได้เห็น เหตุประการใด จึงได้พากันออกบรรพชา”

พระปัจเจกพุทธเจ้าองค์แรกตรัสว่า “เราได้เห็นนกการุณ กันจิกตีเหยี่ยวตัวหนึ่งซึ่งคาบขึ้นเหนือบินไป เพราะอาศัยความ ทุกข์ที่เกิดจากแย่งชิงขึ้นเนื่อนั้นเป็นเหตุ เราจึงได้ออกบรรพชา” พระปัจเจกพุทธเจ้าอีกองค์หนึ่งตรัสว่า “เราได้เห็นโคผู้ตัวหนึ่ง อยู่ในระหว่างฝูงโค ที่มีร่างกายกำยำ มีกำลังมาก ได้ขวิดโคผู้ ตัวหนึ่งให้ถึงแก่ความตาย เพราะความรักใคร่ในนางโคเป็นเหตุ เมื่อเราได้เห็นจึงได้ออกบรรพชา”

เมื่อช่างหม้อได้ฟังพระคาถาแห่งพระปัจเจกพุทธเจ้าแล้ว ก็เกิดความเบื่อหน่ายในชีวิตการครองเรือนไปหลายวัน ครั้นอยู่มา วันหนึ่ง เมื่อบริโภคอาหารเช้าแล้ว จึงเรียกภรรยามาเล่าเรื่อง ให้ฟังว่า “พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย แต่เดิมท่านทรง สมบูรณ์พร้อมในมนุษย์สมบัติ แต่ท่านได้สละราชสมบัติออก บรรพชา ส่วนตัวเราเป็นเพียงคนใช้แรงงาน หาเลี้ยงชีพด้วยการปั้นหม้อขายเท่านั้น เราไม่ควรจะยินดีด้วยฆราวาสวิสัยเลย ขอเธอจงเลี้ยงดูบุตรและดูบ้านเถิด ฉันจะออกบวช”

ต้นแบบแห่งความดี

๔๖๔

อยู่มาวันหนึ่ง พระองค์เสวยพระกระยาหารในเวลาเช้าแล้ว ก็เสด็จออกประทับในระหว่างท่ามกลางขุนนาง ทรงทอดพระเนตรลอดช่องพระแสง ได้แลเห็นคนเลี้ยงโคเปิดประตูคอก ปล່อยให้โคออกไปเที่ยวหากิน โคตัวผู้เมื่อออกจากคอกแล้ว ได้พากันวิ่งตามนางโคตัวหนึ่ง และได้เกิดขวิดกันขึ้นจนไล่ทะลักล้มตายลง

เมื่อพระเจ้าทুমมุขะได้ทอดพระเนตรเห็น จึงทรงดำริว่า แม้แต่เหล่าสัตว์เดียรัจฉานก็เกิดทุกข์ใหญ่เพราะอาศัยกามเป็นเหตุ เหมือนกับโคตัวผู้ที่ตายนั่นเป็นตัวอย่าง ตัวเราควรจะหาอุบายเครื่องละกิเลสกามเสีย จึงจะเป็นการดี ครั้นดำริอย่างนี้ ก็พิจารณาไตรลักษณ์ญาณ เจริญวิปัสสนา ก็ได้สำเร็จปัจเจกพุทธญาณ เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าในทันที

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง เมื่อยามเช้าพระปัจเจกพุทธเจ้าเสด็จออกจากเจ็อมเขานันทมูลกะ ได้ชำระพระโอษฐ์ และสรองสนานพระวรกายในสระอนินดาต แล้วเสด็จขึ้นประทับยืนห่มจีวรอยู่บนพื้นมโนศิลา ทรงครองจีวรและถือบาตร หะาะไปลงในที่ใกล้หมู่บ้านตำบลหนึ่ง ซึ่งอยู่ใกล้กับประตูเมืองพาราณสี เสด็จดำเนินเข้าไปนิมิตบาตภายในราชธานี

นายช่างหม้อคนที่กล่าวไว้ข้างต้นนั้น เห็นแล้วเกิดศรัทธา จึงถวายภัตตาหารด้วยความเคารพ เมื่อพระปัจเจกพุทธเจ้า

ต้นแบบแห่งความดี

๔๖๓

ยังข่มกิเลสไว้ได้ จนได้บรรลุถึงขั้นปัจเจกโพธิญาณ” ครั้นตรัส
ดังนี้แล้ว จึงทรงแสดงเรื่องในอดีตว่า

ในครั้งที่พระตถาคตเสวยพระชาติเป็นช่างปั้นหม้อ ได้
ยังชีพด้วยการปั้นหม้อขายเลี้ยงบุตรและภรรยา ครั้นนั้นได้มี
กษัตริย์พระองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า เนมิราช ในมิลลาราชธานี
เข้าวันหนึ่ง เมื่อท้าวเธอเสวยเสร็จแล้ว ก็เสด็จออกประทับที่
ช่องพระกาล ได้แลเห็นเหยี่ยวตัวหนึ่ง คาบชิ้นเนื้อบินขึ้นไป
ในอากาศ ขณะนั้น มีหมู่สกุณชาติทั้งกาและนกตะกุ่ม รุมกัน
แย่งชิ้นเนื้อนั้นไปจากเหยี่ยว เหยี่ยวถูกรุมจิกตีได้รับความเจ็บปวด
จึงต้องปล่อยชิ้นเนื้อไปด้วยความอาลัยอาวรณ์

พระเจ้าเนมิราชทรงเห็นอาการเช่นนี้ จึงทรงดำริว่า
กามคุณทั้งหลายเปรียบเหมือนกับชิ้นเนื้อ ย่อมนำความทุกข์
มาให้แก่ผู้ที่ติดข้องอยู่ ส่วนตัวเรายังมีบิรवारเป็นเครื่องข้อง
มีเบญจกามคุณล้อมรอบ แวดล้อมด้วยหญิงงามหมื่นหกพันนาง
ควรที่เราจะละกามคุณเสีย แล้วแสวงหาสุขที่ประเสริฐยิ่งกว่า
เมื่อทรงดำริอย่างนี้ ก็ทรงพิจารณาไตรลักษณ์ญาณ เจริญวิปัสสนา
ก็ได้สำเร็จปัจเจกโพธิญาณ ณ ที่ตรงนั่นเอง

พระลัมมาลัมพุทเธ้ายังทรงตรัสเล่าเรื่องต่อไปว่า ยังมี
กษัตริย์อีกพระองค์หนึ่งทรงพระนามว่า ทุมมุขะ ในกบิลนคร

ต้นแบบแห่งความดี

๔๖๒

ประพตติวิเวกอันเป็นกิจของพระอริยเจ้า บุคคลผู้ไม่มีความ ห่วงใยในกามทั้งหลาย ย่อมข้ามโอชะที่ข้ามได้โดยยาก”

การปฏิบัติผิตทาง ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงเคย
ผ่านมาแล้ว คือการทรมานร่างกาย และการทำตัวให้พัวพันกับ
เบญจกามคุณทั้งหลาย ทั้งสองอย่างนี้ไม่อาจทำให้พ้นทุกข์ได้
ท่านจึงหันมาปฏิบัติในทางสายกลาง ดำเนินตามหลักไตรสิกขา
คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ประพตติวิเวกหลักเรือน เพื่อเจริญสมาธิ
ภาวนา จนกระทั่งสามารถล่วงพ้นจากโอชะ ข้ามกิเลสเครื่อง
ร้อยรัดทั้งหลายได้ เครื่องร้อยรัดอย่างหนึ่ง คือกาม เป็น
ปฏิบัติต่อสมาธิ

*พระพุทธองค์ทรงปรารภเรื่องนี้เพราะเหตุมาจากกุลบุตร
ชาวกรุงสาวัตถี ๕๐๐ คน ได้ออกบวชในสำนักพระบรมศาสดา
แต่เนื่องจากยังเป็นผู้ใหม่อยู่ อินทรีย์ยังอ่อน จึงมีกามวิตก คือ
ความตรึกในเรื่องกาม พระบรมศาสดาจึงทรงรับสั่งให้
พระอานนท์เถระ ไปนิมนต์ภิกษุเหล่านั้นมาประชุมพร้อมกัน
แล้วมีพระพุทธดำรัสว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย การที่พวกเธอปล่อย
ให้กิเลสครอบงำใจเช่นนี้ ไม่สมควรเลย แม้แต่บัณฑิตในกาลก่อน

ต้นแบบแห่งความดี

๔๖๑

ปัจจุบันนี้คนส่วนใหญ่ยอมรับว่า การฝึกสมาธิไม่เพียงเป็นการช่วยผ่อนคลายความเครียดเท่านั้น ยังช่วยบำบัดรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้อีกด้วย อย่างเช่น ช่วยเหลือผู้ป่วยที่เป็นโรคหัวใจได้ ช่วยควบคุมอาการปวดศีรษะของคนที่เป็นโรคไมเกรน ช่วยลดความดันโลหิต ให้อยู่ในระดับที่เป็นปกติได้ ช่วยบรรเทาอาการปวดเรื้อรัง รวมไปถึงสามารถบำบัดรักษาโรคมะเร็งได้อีกด้วย

ในวงการแพทย์รวมไปถึงนักจิตวิทยา และพ่อค่านักธุรกิจ ในบริษัทใหญ่ๆ ทั่วโลก ได้เห็นข้อดีของการฝึกสมาธิ ที่ส่งผลให้ผู้คนมีชีวิตที่ดีขึ้น บุคลากรมีคุณภาพมากขึ้น ความเครียดและการกระทบกระทั่งลดลง การทำงานมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ชีวิตประจำวันมีความสุขเพิ่มขึ้นทุกๆ ที่งานก็มากเหมือนเดิมแต่ปัญหากลับลดลง การดำรงชีวิตรวมไปถึงสมาชิกในครอบครัว มีความอบอุ่นขึ้น ได้รับความผาสุกทั้งที่บ้านและที่ทำงาน ทั้งนี้เพราะสมาธิมีส่วนช่วยประสานช่องว่างแห่งความสุขให้เชื่อมต่อกัน ดังนั้นเราจึงควรหันมาใส่ใจในการฝึกสมาธิให้เพิ่มมากขึ้น

มีวาระแห่งพุทธภาษิตที่มาใน ดิสนเมตโดยยสูตร ว่า

“บุคคลพึงเห็นโทษในการปฏิบัติผิดทาง ควรศึกษา ไตรสิกขา เพื่อละความดำริผิด ควรศึกษาวิเวก และ

๑๙

ต้นแบบแห่งความดี

บุคคลพึงเห็นโทษในการปฏิบัติผิดทาง
ควรศึกษาไตรสิกขา เพื่อละความดำริผิด
ควรศึกษาวิเวก และประพตวิเวกอันเป็นกิจของพระอริยเจ้า
บุคคลผู้ไม่มีความห่วงใยในกามทั้งหลาย
ย่อมข้ามโอฆะที่ข้ามได้โดยยาก

สัญญาแห่งความเลื่อมใส

๔๕๘

สิ่งทั้งหลายในโลกล้วนไม่เป็นสาระ ไม่เป็นแก่นสาร เกิดความ
เบื่อหน่ายในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส จึงได้ออกบวช และใน
ขณะที่พระอุปัชฌาย์เอามิดโกนจรดที่ปลายผม พระรโหฬัญญิก
ก็ได้บรรลุลหรรณเป็นพระอรหันต์ทันที

ดังนั้น การเจริญพุทธานุสติจึงมีอานิสงส์มาก เป็นเหตุ
ให้บรรลุมรรคผลนิพพานตั้งแต่เยาว์วัย ถ้าหากใครระลึกถึง
พระพุทธรเจ้าเอาไว้ในใจอยู่เสมอ ใจจะผ่องใส ปิดประตูบาปภุมิ
ได้ ละโลกก็ไปสู่สุคติ เมื่อถึงคราวต้องมาเกิดในเมืองมนุษย์
จะเกิดในตระกูลที่ดี มีโภคทรัพย์สมบัติเพียบพร้อมบริบูรณ์

ดังนั้น การนึกถึงพระพุทธรเจ้าเป็นอารมณ์ จึงมีอานิสงส์
มาก มีผลอันไพบุลย์ ทำให้เรามีความสุข สดชื่น เบิกบาน
ผ่องใสขึ้นมาทันที เพราะฉะนั้น ให้หมั่นประคัปประคองใจให้
หยุดนิ่งให้ได้ทุกวัน เพื่อใจของเราจะได้สะอาด บริสุทธิ และ
เข้าถึงสันติสุขที่แท้จริงกันทุกๆ คน

สัญญาแห่งความเลื่อมใส

๔๕๓

เนื่องจากในอดีตชาติ ท่านเคยเจริญพุทธานุสติเนื่องนิตย์
แม้มาเกิดในยุคที่ไม่มีพระพุทธเจ้าก็ตาม แต่ท่านก็นึกขึ้นมาได้
แล้วทำจิตของตนให้เลื่อมใสในพระญาณของพระทศพล เกิด
ความปีติ มีใจผ่องใส นึกถึงพระพุทธเจ้าไว้ในใจ โดยทำความรู้สึก
คล้ายกับว่า ได้นั่งอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระบรมศาสดา
ท่านนั่งขัดสมาธิคู้บัลลังก์ อยู่บนอาสนะที่ปูลาดด้วยใบไม้
ทำความเพียรไม่เลิกรา จนกระทั่งสิ้นชีวิตอยู่ในอิริยาบถนั้นเอง

ด้วยอานุภาพแห่งใจที่ผ่องใส ไม่เศร้าหมอง เมื่อละโลก
แล้ว จึงไปบังเกิดในพรหมโลก สมกับที่พระพุทธองค์ได้ตรัสว่า

“จิตเต อสงกิลิฏฺเฐ สுகฺติ ปาฏิภงฺขา

เมื่อจิตผ่องใสไม่เศร้าหมอง บุคคลพึงหวังสุคติได้”

ด้วยอานิสงส์ที่ท่านได้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า มีพระพุทธเจ้า
เป็นอารมณ์ ในกัปที่ ๓๑ แต่กัปนี้ ไม่เคยรู้จักทุกคติเลย คือ
ไม่เคยตกไปสู่อบายภูมิ ไม่เกิดเป็นสัตว์นรก เปרט อสุรกาย และ
สัตว์เดียรัจฉาน ในกัปที่ ๒๗ ที่ผ่านมา ท่านได้เกิดเป็นพระเจ้า-
จักรพรรดิผู้สมบูรณ์ด้วยวรรณะ ๗ ประการทีเดียว

ในภพชาติสุดท้าย ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ของเรา ท่านเกิดในตระกูลสูง ที่มีความพร้อมพร้อมด้วยโภคทรัพย์-
สมบัติ พออายุได้ ๗ ขวบ บุญเก่าก็มาเตือนให้สอนตัวเองได้ว่า

สัญญาแห่งความเลื่อมใส

๔๕๖

พรหมจรรย์ จนมีผู้ศรัทธาเลื่อมใสมาขอเป็นลูกศิษย์ มีบริวารถึง ๓,๐๐๐ คน ออกบวชตามเป็นฤๅษีอยู่ในสำนักของท่าน ตั้งอาศรมอยู่ใกล้ภูเขาหลวงเป็นยอดเขาที่สูงรองมาจากภูเขาหิมาวันต์ ซึ่งนักพรตในยุคนั้น ถือว่าเป็นภูเขาที่เป็นลัปปายะที่สุด

ท่านฤๅษีได้สั่งสอนศิษย์เหล่านั้น อยู่นานถึง ๓,๐๐๐ ปี แต่ก็ยังไม่ทราบถึงสรณะอันแท้จริง ท่านจึงคิดว่า เราเป็นอาจารย์ของศิษย์เหล่านี้ เป็นผู้ที่ตั้งอยู่ในฐานะที่ควรแก่การเคารพกราบไหว้ แต่น่าเสียใจที่เราไม่มีอาจารย์ แม้ที่พึงที่แท้จริงของเรา ก็ไม่มี

คิดดังนี้แล้ว ก็เกิดความละอายใจ จึงได้เรียกประชุมศิษย์ทั้งหมด แล้วกล่าวกับศิษย์ทั้ง ๓,๐๐๐ ว่า “ท่านทั้งหลาย อาศัยเราเป็นอาจารย์ แต่เราไม่อาจแนะนำหนทางหลุดพ้นให้แก่ท่านทั้งหลาย เราไม่ทราบถึงการบรรลุอมตธรรมอันสูงสุด ขอให้ท่านทั้งหลายจงอย่าได้เป็นผู้ประมาท” แล้วท่านก็รู้สึกละอายใจตนเอง ที่ชีวิตไม่มีแก่นสาร แม้ศิษย์ทั้งหลายก็ไม่มีใครรู้ว่า อะไรคือสภาวะที่แท้จริง ดังนั้นท่านจึงปลื้มใจ โดยหาที่สงบเพื่อปรารภความเพียรอยู่เพียงลำพัง

ในขณะนั้นเอง บุญเก่าส่งตามมาทัน ได้กระตุ้นเตือนจิตสำนึกของท่านให้ระลึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะ

สัญญาแห่งความเลื่อมใส

๔๕๕

พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาหลายพระองค์ อีกทั้งมีความเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่งในพระพุทธองค์ ท่านจะระลึกนึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์อยู่เสมอ มีใจผูกพันกับพระรัตนตรัยตลอดเวลา ได้สั่งสมมหากุศลด้วยการเจริญพุทธานุสติ ทำให้ท่านมีอุปนิสัยแห่งการบรรลุมรรคผลนิพพาน

ในชาติหนึ่ง ท่านได้ไปเกิดในยุคที่ไม่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นที่เรียกว่า “กาลวิบัติ” คือช่วงเวลาที่ยาวจากพระพุทธศาสนา ไม่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมาอุบัติในโลกมนุษย์ในยุคนั้น จึงหมดโอกาสได้รู้จักพระพุทธศาสนา มิได้รับรสแห่งพระสัทธรรม ถ้าใครไปเกิดในยุคนั้น ก็เท่ากับว่าเกิดมาเปล่าประโยชน์ หาแก่นสาระอันแท้จริงในชีวิตไม่ได้

ในสมัยนั้น ท่านได้เกิดในตระกูลของพราหมณ์ ในเมืองที่มีความเจริญรุ่งเรืองแห่งหนึ่ง ครั้นเจริญวัยขึ้นก็ได้ศึกษาศิลปวิทยาจนประสบความสำเร็จ แต่เนื่องจากเป็นผู้สั่งสมบุญเก่ามาดี จึงมีดวงปัญญามองเห็นว่าความรู้ที่ตนมีอยู่นั้น หาแก่นสาระอะไรไม่ได้ แล้วยังเป็นทางมาแห่งบาปอกุศล ยากที่จะประกอบอาชีพให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ได้

ท่านจึงได้สละเพศฆราวาส ออกบวชเป็นฤาษีอยู่ในป่าหิมพานต์ เมื่อบวชแล้ว ก็เป็นผู้มักน้อยสันโดษ ประพฤติ

สัญญาแห่งความเลื่อมใส

๔๕๔

**“ท่านจงเจริญพุทธานุสติ อันยอดเยี่ยมกว่าภavana
ทั้งหลาย ท่านเจริญพุทธานุสตินี้แล้ว จักยังใจให้เต็มได้”**

ในอดีต มีพระอรหันต์รูปหนึ่งชื่อ รโหฬัญญิกเถระ ท่านเป็นพระสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ได้บรรลुเป็นพระอรหันต์ ตั้งแต่ ๗ ขวบ เป็นสุขาปฏิบัติปฏิบัติปาฏิญญา คือ ผู้ที่ปฏิบัติได้สะดวก ตรัสรู้ได้รวดเร็ว แม้มีอายุเพียง ๗ ขวบเท่านั้น ก็ได้บรรลุคุณวิเศษ มีอภิญญา ๖ คือ มีหุทิพย์ ตาทิพย์ ระลึกชาติได้ รู้วาระจิต มีอิทธิฤทธิ์ ทำอสังกะสีให้ลั่นได้ และถึงพร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณ ๔ คือ มีปัญญาแตกฉานในอรรถ ในธรรม ในภาษา และในปฏิภาณไหวพริบ

เป็นธรรมดาของพระอรหันต์ทั้งหลาย เมื่อท่านได้บรรลुอรหัตตผลแล้ว ท่านจะระลึกชาติหนหลัง ที่เรียกว่า บุพเพนิวาสานุสติญาณ ย้อนไปดูประวัติการสร้างบารมีของท่านเอง เมื่อพบเห็นว่าแต่ละภพ แต่ละชาติ ท่านได้ทุ่มเทสร้างบารมีอย่างเต็มที่ ก็จะเกิดความปีติปราโมทย์ใจ

*พระรโหฬัญญิกะ ได้เล่าเรื่องในอดีตชาติของท่านไว้ว่า ทุกชาติที่ผ่านมา ท่านได้บำเพ็ญกุศลไว้มากมาย ได้พบกับ

สัญญาแห่งความเลื่อมใส

๔๕๓

พระรัตนตรัย คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ สามอย่างนี้เป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด เมื่อนึกถึงแล้วจะทำให้ใจบริสุทธิ์ มีความสุข สดชื่น เบิกบาน เป็นสรวงของมวลมนุษยชาติ เพราะการที่เราต้องเกิดในมาแต่ละภพแต่ละชาติ ก็เพื่อแสวงหารัตนะทั้งสามนี้เท่านั้น แต่ถ้าเรามัวไปแสวงหาจากนอกตัว ก็จะไม่มีความพบ เพราะฉะนั้นให้เราได้นึกน้อมใจกลับมาเพื่อแสวงหาธรรมะ อันเป็นที่พึ่งที่แท้จริง ที่อยู่ภายในตัวของเราทุกคน

ในการเจริญพุทธานุสติ โดยมีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ มีพระแก้วใสเป็นตัวแทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ มีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ ปิดประตูบาปภุมิติเดียว เพราะอานุภาพแห่งการเจริญพุทธานุสติ ระลึกถึงผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว อย่างเป็นชีวิตจิตใจ ในทุกอิริยาบถทั้งยืน เดิน นั่ง นอน จนกระทั่งท่านมาปรากฏอยู่ในกลางใจของเรา และติดอยู่ตลอดเวลา มีอานุภาพที่ไม่มีประมาณ ปิดประตูบาปได้ เพราะใจจะผ่องใส ไม่เศร้าหมอง มีสุดที่เป็นที่ไป หลังจากละโลกไปแล้ว เราจะมีกายใหม่ เป็นกายทิพย์ที่สวยงาม มีรัศมีสว่างไสว มีสมบัติอันเป็นทิพย์ มีวิมานอยู่ในสวรรค์ มีบริวารเกิดขึ้นมากมาย หรือถ้าปรารถนาจะไปบังเกิดในพรหมโลก ก็สามารถไปได้

มีพุทธภาชิตที่ปรากฏใน สุกุติเถรปาทาน ตอนหนึ่งว่า

สัณณ

แห่งความเลื่อมใส

ท่านจงเจริญพุทธานุสติ อันยอดเยี่ยมกว่าภาวนาทั้งหลาย

ท่านเจริญพุทธานุสตินี้แล้ว จักยังใจให้เต็มได้

ผลแห่งการเข้าถึงพระรัตนตรัย

๔๕๐

ชีวิตจิตใจปฏิบัติกันอย่างจริงจัง ฝึกใจให้หยุดนิ่งให้เข้าถึงให้ได้ ถ้าเรามีความเพียร ทำกันอย่างสม่ำเสมอในทุกอิริยาบถ โดยไม่ให้เผลอสติ ถ้าทำอย่างนี้ได้จะเข้าถึงกันทุกๆ คน เพราะฉะนั้น เราควรจะทำจริงเอาจัง ตั้งใจปฏิบัติให้เข้าถึงพระรัตนตรัย ในตัวให้ได้ โดยหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งเป็นประจำสม่ำเสมอ จนกว่าจะสมปรารถนา เข้าถึงพระธรรมกายที่ชัดใสสว่างกัน ทุกคน

ผลแห่งการเข้าถึง พระรัตนตรัย

๔๔๕

ทำให้ท่านเกิดมหาปิติ จึงได้นั่งทำสมาธิเจริญภาวนา ทำจิตให้เป็นหนึ่งมีอารมณ์เดียว คือมีพระรัตนตรัยเป็นอารมณ์ ในที่สุดก็ได้บรรลุอรหัตตผล เมื่อหมดกิเลสเป็นพระอรหันต์แล้ว ท่านจึงบอกลาบิดามารดา สละฆราวาสวิสัยออกบวชเป็นบรรพชิต ได้ทูลขอบวชกับพระบรมศาสดา เป็นพระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญา ได้บรรลุวิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ วิโมกข์ ๘ และจรณะ ๑๕ ท่านเป็นผู้ได้บรรลุธรรมแบบสุขาปฏิบัติปฏิบัติปาฏิญญา คือปฏิบัติได้สะดวก ตรัสรู้ได้อย่างรวดเร็ว รู้แจ้งแทงตลอดในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งแต่เยาว์วัย

เมื่อท่านมีลูกศิษย์ ท่านมักจะกล่าวสอนศิษย์อยู่เสมอว่า “ขอให้ท่านทั้งหลาย จงรับเอาไตรสรณคมน์เถิด แล้วจงยังจิตของตนให้เลื่อมใสในพระรัตนตรัย ให้มีพระรัตนตรัยเป็นอารมณ์ ท่านทั้งหลายจะได้พบอมตมหานิพพาน สามารถกระทำให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ได้ แม้ตัวท่านก็ได้สำเร็จสมปรารถนาทุกอย่าง เพราะอานุภาพแห่งพระรัตนตรัยอันไม่มีประมาณ”

เราจะสังเกตเห็นว่า อานุภาพของพระรัตนตรัยยิ่งใหญ่ ไม่มีประมาณ จะเป็นเหตุให้เราได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ดังนั้นพระรัตนตรัยจึงเป็นสิ่งที่ต้องยึดเอาเป็นสรณะ เป็นที่พึ่งที่ระลึกให้ได้ ตราบใดที่เรายังเข้าไม่ถึงพระรัตนตรัย ต้องทุ่มเท

ผลแห่งการเข้าถึงพระรัตนตรัย

๔๔๘

หวั่นหวาด มีแต่ความสุขสบายในที่ทั้งปวง แม้เหล่าเทวดาทั้งหลายก็ยังประพฤติปฏิบัติธรรมตามท่านอีกด้วย

นอกจากนี้ ท่านยังมีโรคทรัพย์สมบัติบังเกิดขึ้นอย่างไม่ขาดสาย ได้รูปสมบัติทั้งดงาม มีผิวพรรณวรรณะผ่องใส เปล่งปลั่งประดุจทองคำ เป็นที่น่าเคารพเลื่อมใสของผู้ที่ได้พบเห็น มีปฏิภาณไหวพริบเป็นเลิศ มีพวกพ้องบริวารมากมาย เป็นที่รักที่ชอบใจของมหาชน ใครเห็นก็อยากเข้าใกล้ เข้าใกล้แล้วก็ได้ความสุขสบายใจกลับไป ไม่ว่าจะเกิดไปกี่ภพกี่ชาติท่านยังเป็นผู้มียศใหญ่ มีตำแหน่งหน้าที่สูงกว่าใครๆ เป็นที่ยอมรับนับถือของทุกๆ คน

มาในชาติสุดท้าย สมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ท่านได้มาเกิดในตระกูลพราหมณ์ผู้มั่งคั่ง มีทรัพย์สมบัติพวกพ้องบริวารมากมาย เมื่ออายุ ๗ ขวบ ได้ไปที่วัดแห่งหนึ่ง พร้อมกับพวกเด็กทั้งหลาย แล้วได้ฟังธรรมจากพระเถระที่กล่าวถึงคุณของพระรัตนตรัย และอานุภาพของพระรัตนตรัย ท่านบังเกิดความเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ขอถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะ

ในช่วงนั้นบุญเก่าตามมาถึง ทำให้ท่านระลึกถึงสรณะที่เคยรักษาเอาไว้ ตั้งแต่ครั้งเมื่อสมัยของพระวิปัสสิพุทธเจ้า

ผลแห่งการเข้าถึงพระรัตนตรัย

๔๔๓

เจริญภาวานานี้แหละ เมื่อท่านจุติจากสวรรค์มาเกิดในมนุษยโลก ก็ได้เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิปกครองทวีปทั้ง ๔ ถึง ๗๕ ครั้ง เป็นพระเจ้าจักรพรรดิที่พรั่งพร้อมไปด้วยรัตนะ ๗ ประการ คือ ช้างแก้ว ม้าแก้ว ขุนพลแก้ว ขุนคลังแก้ว นางแก้ว จักรแก้ว และแก้วมณี ปกครองชาวโลกทั่วชมพูทวีป ให้ตั้งอยู่ในศีลในธรรม ทำให้โลกได้รับความสงบสุขร่มเย็น

นอกจากนั้น ยังได้เกิดเป็นพระเจ้าแผ่นดินปกครองประเทศด้วยทศพิธราชธรรมอีกนับชาติไม่ถ้วน ได้เกิดเป็นมหาเศรษฐีอีกหลายชาติ ไม่เคยพลัดไปตกในอบายภูมิเลย ความเต็มเปี่ยมของชีวิตในระดับโลกียะ ก็มีสองอย่าง คือ ไม่เป็น พระราชา หรือจักรพรรดิ ก็เป็นมหาเศรษฐี

แล้วบุญที่เกิดจากความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยนั้น ยังตามส่งผลให้ท่านได้เข้าถึงความเป็นผู้เลิศ ๘ ประการ คือ ได้รับการเคารพบูชายกย่องสรรเสริญไปทั่วสารทิศ จะมีผู้นำเครื่องสักการบูชามามอบให้ท่านอยู่เป็นประจำ บุญนั้นส่งผลให้ท่านเป็นผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด รู้แจ้งแทงตลอดในศาสตร์ทั้งปวง ยากที่จะหาใครมีปัญญาเทียบเท่าท่านได้ แล้วยังมีเทวดาคอยปกป้องคุ้มครองรักษาให้ท่านอยู่เย็นเป็นสุข ปราศจากภัยอันตรายในทุกสถาน จะเดินทางไปแห่งหนตำบลใดก็ไม่ต้อง

ผลแห่งการเข้าถึงพระรัตนตรัย

๔๔๖

เนื่องจากไม่มีใครดูแลท่านทั้งสอง เพราะฉะนั้นจึงต้องคอย
ปรนนิบัติเลี้ยงดูท่านเรื่อยมา

ต่อมาวันหนึ่ง ท่านคิดว่า เราต้องอุปัฏฐากรับใช้พ่อและ
แม่ที่บ้าน ชาตินี้คงไม่มีโอกาสได้บวชแน่ ดังนั้น ชีวิตนี้ควรจะ
ยึดเอาพระรัตนตรัยเป็นสรณะ อย่างน้อยจะช่วยให้พ้นจากทุกข์
ในอบายได้ เย็นวันนั้น ท่านจึงได้เข้าไปหาพระนิสสเถระซึ่งเป็น
อัครสาวกของพระวิปัสสิพุทธเจ้า แล้วรับเอาสรณะทั้งสาม คือ
พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะเป็นที่พึ่ง

ท่านได้น้อมรับเอาพระรัตนตรัยเป็นสรณะ เมื่อกลับไปบ้าน
ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใด หรือจะทำการกิจอะไรก็ตาม ก็นึกถึง
แต่พระรัตนตรัยเป็นอารมณ์ และหมั่นสวดสรรเสริญคุณของ
พระรัตนตรัยอยู่อย่างนั้น เป็นเวลาถึงหนึ่งแสนปี ด้วยผลบุญนั้น
หลังจากละโลกไปแล้ว ได้ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เป็น
เทพบุตรผู้มีรัศมีกายสว่างไสว มีนางเทพอัปสรเป็นบริวารมากมาย
ได้เสวยสุขอยู่ในทิพย์วิมานอันโอชะ

บุญนั้นยังส่งผลให้ท่านได้เป็นพระอินทร์ถึง ๘๐ ครั้ง
ตำแหน่งพระอินทร์นี้เป็นของกลางๆ ใครมีบุญมากก็ได้เป็นใหญ่
ในเทวโลก และส่วนใหญ่ที่หลงพอสังเกตุ ก็เห็นจะมีแต่ผู้ที่ทำ
จิตให้เลื่อมใสในพระรัตนตรัย ชักชวนมหาชนให้ทำทาน รักษาศีล

ผลแห่งการเข้าถึง พระรัตนตรัย

๔๔๕

เทวดาให้บริบูรณ์*

พระคาถานี้คืออนุสติเตือนใจให้ทราบว่ “อปปมาโณ พุทฺโธ พระพุทธเจ้ามีคุณไม่มีประมาณ” เพียงแค่ทำจิตให้เลื่อมใส หมั่นตรึงระลึกนึกถึงพุทธคุณบ่อยๆ ก็สามารถปิดประตูบาปภูมิได้ ครั้นละโลกไป จะได้ไปเป็นสหายแห่งเทวดา นี่ถ้าหากเพิ่มความเพียรพยายามให้มากขึ้น ด้วยการตั้งใจลงมือปฏิบัติให้ถูกส่วน ให้เข้าถึงพุทธะภายใน ก็สามารถไปสู่อายตนนิพพานได้

ดังนั้น นอกจากเราจะปลูกความเลื่อมใสศรัทธาแล้ว พุทธศาสนิกชนที่ตต้องลงมือปฏิบัติให้ด้รู้แจ้ง เห็นแจ้งในธรรม ที่พระพุทธรองค์ได้สั่งสอนอีกด้วย

*เหมือนในสมัยของพระลัมมัลลัมพุทธเจ้าพระนามว่า วิปัสสิ มีเด็กน้อยคนหนึ่งเป็นผู้มีบุญมาก ตั้งแต่เล็กเรื่อยมา พ่อแม่จะสอนให้ทำบุญทำกุศลมิได้ขาด และยังหมั่นพาไปวัด ฟังธรรมอยู่เป็นประจำ เด็กน้อยจึงเกิดความเลื่อมใสในพระรัตนตรัย มีความตั้งใจว่า ถ้าหากโตขึ้น จะออกบวชและจะขอบวชไปจนตลอดชีวิต อุทิศตนให้พระพุทธศาสนา แต่เมื่อวันหนึ่ง พ่อและแม่ได้ประสบอุบัติเหตุ ทำให้ตาบอดสนิท ไม่อาจจะเยียวยารักษาได้ ครั้นจะทิ้งพ่อแม่ไปบวชเสียทีเดียวก้ไม่ได้

*มก. เล่ม ๓๑ หน้า ๙๒

ผลแห่งการเข้าถึงพระรัตนตรัย

๔๔๔

พระรัตนตรัยเป็นสรณะอันประเสริฐสุด มีพระคุณอย่าง
จะนับจะประมาณมิได้ แม้พระลัทธิลัทธิพุทธเจ้าผู้ทรงมี
พระพุทธานุภาพอันลึกซึ้งกว้างไกลเป็นอนันต์ ทรงแจ้งโลก
และแทงตลอดทั้งนิพพาน ภพสาม โลกกันต์ ก็ยังไม่อาจจะ
พรรณนาพระคุณของพระรัตนตรัยให้หมดสิ้นได้ เพราะพระ-
รัตนตรัยมีคุณเป็นอนันต์ แม้แสนโกฏิจักรวาล อนันต์จักรวาล
ก็เล็กเกินไป

เราจะซาบซึ้งคุณของพระรัตนตรัยก็ต่อเมื่อได้เข้าถึง
และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับรัตนทั้งสาม คือพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ
สังฆรัตนะ ถ้าเข้าถึงอย่างนี้ ถือว่าได้บรรลุจุดประสงค์ของการ
เกิดมาเป็นมนุษย์ มาพบพระพุทธศาสนา เพราะมีพระรัตนตรัย
เป็นหลักชัยของชีวิต

มีวาระพระบาลีที่กล่าวไว้ใน สมยสูตร ว่า

“เยเกจิ พุทฺธํ สรณํ คตา เส

น เต คมิสฺสณฺติ อปายญฺมิ

ปทาย มานุสํ เทหิ

เทวกายํ ปริปฺปเรสฺสณฺติ

ชนเหล่าใดเหล่าหนึ่งถึงพระพุทธเจ้า ว่าเป็นที่พึ่ง
ชนเหล่านั้น จักไม่ไปสู่อปายภูมิ ละกายมนุษย์แล้ว จักยังหมู่

ผล แห่ง

การ เข้า ถึง พระ รัตน ต รั ย

ชนเหล่าใดเหล่าหนึ่งถึงพระพุทธเจ้า ว่าเป็นที่พึง
ชนเหล่านั้น จักไม่ไปสู่อบายภูมิ
ละกายมนุษย์แล้ว จักยังหมู่เทวดาให้บริบูรณ์

ถึง พระรัตนตรัยได้ไปสวรรค์

๔๔๑

รุ่งเรืองด้วยรัศมีแห่งกาย ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะเมื่อเห็นเหตุการณ์อะไรที่ทำให้ลูกคิด ก็มีปัญญาซักถามผู้รู้ ไม่เพียงแค่งงสงสัย แล้วก็เก็บไว้ในใจเท่านั้น เมื่อได้ผู้รู้แนะนำแล้วก็ทำตามอย่างไม่มีข้อแม้เงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น เป็นนักสร้างบารมีที่เป็นแบบอย่างแก่เราได้ พวกเราเป็นนักสร้างบารมี มีพระนิพพานเป็นเป้าหมาย แม้ความตายอาจพรากชีวิตของเราไป แต่มีอาจพรากหัวใจของนักรบกองทัพนรกได้ ซึ่งแม้ตายไป ก็มีว่างเว้นจากการสร้างบารมีขึ้นชื่อนักสร้างบารมีแล้ว ย่อมไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น เพราะชีวิตของนักสร้างบารมีเป็นชีวิตที่ทรงคุณค่า และมีความหมายอย่างยิ่ง

ใครเกิดมาแม้จะมีอายุยืนถึง ๑๐๐ ปี สมบูรณ์ไปด้วยโภคทรัพย์สมบัติก็ตาม แต่หาไม่มีโอกาสสร้างบารมี ไม่มีโอกาสปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงธรรม ชีวิตของบุคคลนั้นก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร แค่มียาวยืน แค่มีสมาบัติใช้เท่านั้น เพราะฉะนั้นอย่าให้อะไรมาเป็นอุปสรรคเป็นข้อแม้ข้ออ้าง หรือเงื่อนไขในการทำความดีนั่งสมาธิเจริญภาวนา เพื่อเข้าไปถึงสภาวะภายในได้ ถ้าหากเรายังไม่ถึงสภาวะภายใน หรือเข้าถึงแล้วยังไม่มั่นคง ชีวิตเราก็กังขาไม่ปลอดภัย เราจะต้องปรารภความเพียร หมั่นทำใจหยุดใจนิ่งจนเข้าถึงธรรมภายในให้ได้มั่นคง จนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้เมื่อไร เมื่อนั้นเราจะมีความสุขสมปรารถนาอย่างแท้จริง

ถึง พระรัตนตรัย ได้ไปสวรรค์

๔๔๐

เมื่อเทพธิดาจะประกาศความนั้นจึงกล่าวว่า “ข้าแต่ท่านท้าวลักระ
ราชธานีของแคว้นกาลสีมียู่ ชื่อว่าพาราณสี ข้าพระบาทเกิดใน
ราชธานีนั้น มีชื่อว่า เปสการี ข้าพระบาทมีใจเลื่อมใสในพระ-
รัตนตรัย มีความเชื่อมั่นโดยส่วนเดียว ไม่สงสัยในพระพุทธเจ้า
พระธรรม และพระสงฆ์ รักษาสิกขาบทไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่างพร้อย
เมื่อบรรลุโสดาปัตติผลแล้ว ก็เป็นผู้แน่นอนในธรรม คือการ
ตรัสรู้ธรรม ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน”

ท้าวลักระเมื่อได้ฟังเช่นนั้นก็ชื่นชมยินดี เมื่อจะทรง
อนุโมทนาในบุญสมบัติและทิพยสมบัติของนาง จึงตรัสว่า
“ดูก่อนเทพธิดา ผู้มีใจเลื่อมใส มีความเชื่อมั่นโดยส่วนเดียว
ไม่สงสัยในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ รักษาสิกขาบท
ไม่บกพร่อง บรรลุผลแล้ว เป็นผู้แน่นอนในเส้นทางธรรม คือ
การตรัสรู้อันประเสริฐ เราขอแสดงความยินดีในสมบัติของเจ้า
และการมาดีของเจ้า” ต่อมาท้าวลักระเทวราชได้ตรัสบอกเรื่อง
นั้นกับพระมหาโมคคัลลานเถระทราบ พระเถระจึงกราบทูลพระ-
ผู้มีพระภาคเจ้า พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทำเรื่องนั้นให้เป็นเหตุ
เพื่อยังประโยชน์แก่หมู่สัตว์ จึงทรงแสดงธรรมแก่บริษัทที่มา
ประชุมกัน เทศนานั้นได้เกิดประโยชน์แก่สัตว์โลก พร้อมทั้ง
เทวโลกจะนับจะประมาณมิได้

เราจะเห็นว่า เทพธิดานั้นได้สมบัติมากมายมหาศาล

ถึงพระรัตนตรัยได้ไปสวรรค์

๔๓๕

ไปจนถึงบอกทางวิปัสสนาอันเป็นไตรลักษณ์ มีความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตาในชั้น ๕ แล้วก็จากไป

ธิดาของพราหมณ์สนใจทุกถ้อยคำที่อุบาสกกเล่า มีจิตมั่นคง ใส่ใจปฏิภาณปัญญา เริ่มตั้งวิปัสสนา ไม่นานนักก็ตั้งอยู่ในไสยาปัตติผล สมัยต่อมา เมื่อนางละโลกไปบังเกิดเป็นบริจาริกาของท้าวสักกเทวราช รุ่งเรืองด้วยอิสริยยศอันยิ่งใหญ่ มีรัศมีสว่างไสวมาก และมีนางฟ้าบริวารถึงแสนหนึ่ง ท้าวสักกเทวราชเห็นเทพธิดาแล้วก็เกิดปีติอัศจรรย์ใจ จึงตรัสถามถึงบุพกรรมที่นางทำว่า “วิมานนี้ดูน่ารัก มีรัศมีสว่างรุ่งโรจน์ มีเสาแก้วไพฑูรย์ เนรมิตไว้ดีแล้ว ต้นไม้ทองทั้งหลายปกคลุมโดยรอบ นางอัปสรเหล่านี้จำนวนแสนหนึ่ง เกิดอยู่แล้วในที่นั้นด้วยกุศลกรรมของท่านผู้มียศยิ่งใหญ่สวยงาม รัศมีกายก็เปล่งประกายสว่างไสว ข่มรัศมีของเหล่าเทวดาที่มาก่อนๆ ดวงจันทร์เป็นราชาแห่งดวงดาว รุ่งโรจน์ข่มหมู่ดาว ฉันทิดา ตัวท่านก็รุ่งเรืองอยู่ด้วยยศและอธิปไตย ข่มเทพอัปสรหมู่อื่น ฉันทันที ดูก่อนเทพธิดาผู้มีพัศตร์ชวนพิศ ตัวท่านมาจากไหน จึงมาถึงภพนี้ของเรา พวกเราทุกองค์ไม่อึดไม่เบื่อด้วยการได้ทัศนาท่านเลย เหมือนทวยเทพชั้นไตรทศพร้อมด้วยองค์อินทร์ ไม่อึดด้วยการเห็นองค์พระพรหม ฉะนั้น”

ท้าวสักกจะจอมทวยเทพตรัสถามเทพธิดาอย่างนั้นแล้ว

ถึง พระรัตนตรัย ได้ไปสวรรค์

๔๓๘

ของพระองค์แล้ว ก็พากันออกบวชตาม”

สมัยนั้น อุบาสกผู้หนึ่งได้บรรลुरुธรรม และมีความรู้แจ่มแจ้งในคำสอนของพระพุทธองค์ กำลังเดินผ่านไป ได้ยินคำสนทนานั้น จึงเข้าไปหาสตรีทั้งสอง ขณะนั้นพราหมณ์ก็กล่าวกับอุบาสกผู้หนึ่งว่า “ท่านอุบาสก เดียวนี้กุลบุตรจำนวนมาก สละโภคสมบัติ สละเครื่องญาติ พากันออกบวชในศาสนาของพระศากยเจ้า กุลบุตรเหล่านั้นเห็นอำนาจประโยชน์อะไรหนอ จึงพากันบวช” อุบาสกฟังคำนั้นแล้วก็กล่าวว่า “เพราะท่านเห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นโทษในกามทั้งหลาย เห็นอาณิสสในการบรรพชา” แล้วอุบาสกก็ได้พรรณนาคุณของพระรัตนตรัย และได้ประกาศคุณานิสงส์ของศีล ๕ ทั้งปัจจุบัน และในสัมปรายภพ ขยายความตามสมควรแก่กำลังความรู้ของตนโดยพิสดาร

ธิดาของพราหมณ์จึงถามอุบาสกว่า “แม้เราก็สามารถตั้งอยู่ในสภาวะและศีล แล้วบรรลुरुคุณพิเศษที่ท่านกล่าวได้หรือ” อุบาสกสนับสนุนว่า “ธรรมเหล่านี้พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสสอนทั่วไปแก่คนทุกๆ คน ทำไมท่านจะไม่สามารถทำได้เล่า” แล้วได้บอกสภาวะและศีลแก่นาง ธิดาพราหมณ์ก็รับสภาวะ และสมาทานศีล แล้วจึงถามต่อไปอีกว่า “กิจที่ควรทำยิ่งกว่านี้มีอีกไหม” อุบาสกรู้ว่านางคงเป็นผู้มีบุญ และมีอุปนิสัยในทางธรรม จึงบอกกัมมัญฐานคืออาการ ๓๒ ให้นาง และแนะนำสูงขึ้น

ถึง พระรัตนตรัย ได้ไปสวรรค์

๔๓๓

แนะนำ เมื่อเห็นภาพแห่งความดีนั้น ก็ย่อมจะบำเพ็ญกุศลให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง ดังเรื่องของหญิงสาวคนหนึ่ง เมื่อเห็นภาพของพระภิกษุแล้วเกิดศรัทธาได้สร้างบุญกุศลไว้ จึงได้รับความสุข ความสมปรารถนา ดังเรื่องในอดีตว่า

*พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ณ กรุงพาราณสี ในเวลาเช้า ภิกษุหลายรูปนุ่งห่มเรียบร้อยแล้ว ถือบาตรและจีวรเข้าไปบิณฑบาตยังกรุงพาราณสี ภิกษุเหล่านี้ ได้เดินเข้าไปใกล้ประตูเรือนของพราหมณ์ผู้หนึ่ง ในเรือนหลังนี้มีธิดาของพราหมณ์ชื่อ เปสกาโร กำลังนั่งอยู่กับมารดาใกล้กับประตูเรือน ได้เห็นภิกษุเหล่านั้นกำลังเดินผ่านไป จึงถามมารดาว่า “นักบวชเหล่านี้ ยังหนุ่มยังแน่นอยู่ในปฐมวัย มีวรรณะผ่องใส น่าดูน่าชม ชะรอยจะสูญเสียอะไรบางอย่างกระมัง เหตุไรหนอ จึงพากันบวชในวัยนี้ได้”

มารดาพูดกับธิดาว่า “ลูกเอ๋ย มีโอรสเจ้าศากยะออกผนวชจากราชตระกูลศากยวงศ์ และได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นในโลก พระองค์ทรงแสดงธรรมที่ดงามในเบื้องต้น ในท่ามกลาง และในเบื้องปลาย ทรงประกาศพรหมจรรย์พร้อมทั้งอรรถและพยัญชนะ บริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิง นักบวชเหล่านี้ฟังธรรม

ถึงพระรัตนตรัยได้ไปสวรรค์

๔๓๖

การพันทุกข์ คือชราและมรณะนี้ จักปรากฏแต่เมื่อไร”

พระพุทธเจ้าของเราทุกๆ พระองค์ ในสมัยที่ยังเป็นพระบรมโพธิสัตว์อยู่ ไม่ว่าจะเกิดมาก็ภพก็ชาติก็ตาม ล้วนแต่แสวงหาทางพ้นทุกข์ แสวงหาความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ด้วยกันทั้งสิ้น ท่านพยายามที่จะชำระกาย วาจา ใจให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ปราศจากความโลภ ความโกรธ ความหลง ด้วยการให้ทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา บำเพ็ญบารมีทั้ง ๓๐ ทศ ให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ เพราะท่านมองเห็นว่าอุปสรรคที่สำคัญของชีวิต คือความโลภ ความโกรธ ความหลง ที่ทำให้กาย วาจา ใจ ธาตุธรรม เห็น จำ คิด รู้ ของท่านไม่บริสุทธิ์ เมื่อไม่บริสุทธิ์ ก็เสวยสุขได้ไม่เต็มที่ จิตที่ยังมีความโลภ ความโกรธ ความหลงอยู่ จึงเป็นจิตที่มีความหิว กระหาย เปรี้ยวร้อน และความมืดมนอยู่ตลอดเวลา มีความพร่องอยู่เป็นนิตย์ มีความกระสับกระส่ายทวนทวน มีความไม่รู้ไม่รู้ว่าชีวิตคืออะไร เป้าหมายและสาระแก่นสารคืออะไร

การแสวงหาสิ่งที่เป็นแก่นสารเป็นสิ่งที่บัณฑิตผู้รู้ทั้งหลาย ล้วนทำเป็นแบบอย่างอันดีงาม เมื่อทำอย่างนี้สม่ำเสมอจนเป็นวัฏนธรรมอันดีงามแล้ว ภาพแห่งความดีจะแผ่ขยายไปสู่จิตใจของชาวโลก สังคมจะมีแต่สันติสุข เพราะทุกคนมีบุญเก่าสั่งสมมาดีแล้ว บุญเก่าจะปกป้องตักเตือนและมีกัลยาณมิตรคอย

ถึง พระรัตนตรัย ได้ไปสวรรค์

๔๓๕

การกระทำต่างๆ ไม่ว่าจะดีหรือร้ายล้วนเป็นผลมาจากความคิดทั้งสิ้น การกระทำที่ถูกต้องมาจากความคิดที่ดีเป็นกุศล การกระทำที่ไม่ถูกต้องมาจากความคิดที่ไม่ดี ดังนั้นความคิดจึงเป็นสิ่งที่ควรปรับปรุงก่อนสิ่งอื่น การปฏิบัติธรรมเป็นการพัฒนาความคิดให้สมบูรณ์ขึ้น โดยเฉพาะความคิดที่จะปรารถนาความเพียรนั่งสมาธิให้ต่อเนื่อง จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกาย เป็นความคิดที่ประเสริฐสุด ต้องอาศัยความต่อเนื่องความสม่ำเสมอ และความเพียรซึ่งเป็นหัวใจของการปฏิบัติธรรม

เมื่อเราได้ลงมือปฏิบัติธรรม อย่างน้อยที่สุดจะส่งผลให้เกิดความคิดที่เป็นระเบียบ มีพลังแห่งการสร้างสรรค้อย่างไม่รู้หมดสิ้น การนั่งสมาธิทุกๆ วัน จะทำให้ใจเราสงบเยือกเย็น มีความสุขความเบิกบาน เป็นการเพิ่มพลังชีวิตให้กับตัวของเราเอง เมื่อทำใจให้หยุดให้นิ่งมากเข้าจนถูกส่วนแล้ว จะเข้าถึงพระธรรมกายที่ใสสว่าง ซึ่งเป็นที่พึ่งเป็นหลักประกันของชีวิตตลอดไป

มีวาระพระบาลีใน มหาปทานสูตร ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ครั้นนั้นพระวิปัสสิพุทธเจ้าผู้เสด็จหลีกออกเร้นอยู่ในที่ลับ ได้ทรงพระปริวิตกเช่นนี้ว่า โลกนี้ถึงความยาก ย่อมเกิด แก่ ตาย และเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้จบ กับบุคคลไม่รู้ชัดถึงอุบายเครื่องพ้นทุกข์ คือ ชราและมรณะ

ถึง พระรัตนตรัย ได้ไปสวรรค์

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ครั้งนั้น พระวิปัสสีพุทธเจ้าผู้
เสด็จหลีกออกเร้นอยู่ในที่ลับ ได้ทรงพระปริวิตกเช่นนี้ว่า โลก
นี้ถึงความยาก ย่อมเกิด แก่ ตาย และเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้
จบ ก็บุคคลไม่รู้ชัดถึงอุปายเครื่องพ้นทุกข์ คือ ขราและมรณะ
การพ้นทุกข์ คือขราและมรณะนี้ จักปรากฏแต่เมื่อไร

พรรณนาพุทธคุณหนุนส่งถึงนิพพาน

๔๓๒

อานภาพบุญที่กล่าวมานี้ เป็นเครื่องบ่งชี้ว่า ความเลื่อมใสในพระรัตนตรัย และรู้จักใช้ปียาจากกล่าวสรรเสริญคุณของพระรัตนตรัย มีอานิสงส์ที่ยิ่งใหญ่มาก จะเป็นเหตุให้เราได้รับบรรลุผลดังกล่าว จึงสมควรอย่างยิ่งที่เราจะหัดใช้วาจาสุภาสิต มีปียาจากต่อกัน และยึดเอาพระรัตนตรัยเป็นสรณะ เป็นที่เคารพบูชาที่พึงที่ระลึกอย่างแท้จริง และให้หมั่นฝึกฝนอบรมใจให้บริสุทธิ์หลุดนึ่งไปด้วย เพื่อเราจะได้เข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระรัตนตรัยภายในตัว เราจะได้เป็นชาวพุทธที่สมบูรณ์ เพราะได้เข้าถึงพระรัตนตรัย เพราะฉะนั้นให้ตั้งใจทำใจหยุดใจนิ่ง ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยกันให้ได้ทุกๆ คน

